

“Sınıfa dayalı devrimci parti ve devrimcileşmiş bir işçi sınıfı hareketi...”

“İşçi sınıfı bugün Türkiye’de kokuşmuş burjuva sınıf düzeninin karşısına dikilecek güç ve kapasitedeki biricik gerçek sınıftır. Ya bu sınıfı bugünkü dağınkılığında, güçsüzlüğünden ve örgütsüzlüğünden kurtararak, siyasal mücadele sahnesine etkin bir güç olarak çıkarırsınız! Böylece sorunların çözümünün, yani devrimin yolunu açarsınız! Ya da devrim iddianız boş bir laf olarak boşlukta kalır! Köklü toplumsal ve siyasal sorunların çözümü adına ileri süreceğiniz her

reçete oyalayıcı bir aldatmaca olmaktan öteye gidemez.”

“TKİP III. Kongresi’nin partimiz adına bir kez daha yükselttiği ‘Parti, Sınıf, Devrim!’ şiarının tüm anlamı da buradadır. Sınıfa dayalı devrimci parti ve devrimcileşmiş bir işçi sınıfı hareketi, burjuva sınıf düzeni koşullarında, muzaffer bir devrime yürüyebilmenin biricik olanaklı yoludur. Gerisi boş laftır, devrim ve devrimcilik adına boş ve sonuçsuz işlerle uğraşmaktır, zamanı ve kendini boşa tüketmektir.”

(Teslim Demir’in, TKİP 11. yıl etkinliğinde yaptığı konuşmadan...)

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2018 / 37

5 Ekim 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak40.net

Krizin yıkıcı sonuçları ağırlaşıyor...

Sınıfın gücünü birleştirme ve mücadeleyi büyütme zamanı!

3

Derinleşen krize “çözüm” manevraları

AKP’nin başvurduğu formülün, dünya genelinde kendini hissettiren krizden bağımsız olmayan şekilde, istenilen sonucu vermeyeceği ortadadır.

5

Türkiye A.Ş.’nin kirli sicilli danışmanı

Türkiye’nin önümüzdeki süreçteki ekonomik hayatını, içinde 16 bakanlıktan temsilcilerin de bulunduğu bu ofis ve ABD’li McKinsey şirketi belirleyecek.

20

Mobbing, işten atılma korkusu, iş kazaları

Posco Assan’da yaklaşık iki ay önce bir kadın işçi, parmağını taşlama makinesine kaptırdı. Yaşanan iş kazasının sonucunda üstten parmak kemiği koptu.

Teslim Demir: Kendini bildi bileli ve ölene kadar, hep devrimci! Devrime ve sosyalizme adanmış yarım yüzyıl!

s.12

Krizin yıkıcı sonuçları ağırlaşıyor...

Sınıfın gücünü birleştirme ve mücadeleyi büyütme zamanı!

Sarayında sefahat süren AKP şefi, “kriz mriz yok, herkes işine baksın” vazalarıyla “sağır sultanların” bile duyduğu gerçeği inkar etmeye çalışıyor. Örtülü ödenek hariç, günlük masraflarının ortalama iki milyon civarında olduğu dikkate alındığında, krizin henüz kaçak saraya ulaşmadığı söylenebilir. Oysa ülke tarihinde durum tamamen farklı...

Din taciri şefin içi boş söylemleri ile hayatın gerçekliği arasındaki uçurumun derinliği, yandaş dalkavukları bile saray vaazlarını savunmaz duruma düşürdü. Vaazları ciddiye alan onurlu bir emekçiye rastlamak ise artık olası değil. Zira emekçiler krizin berbat sonuçlarını etinde ke miğinde hissediyorlar. Hal böyleyken içi boş vaazları ciddiye alan işçinin, emekçinin akıl sağlığından şüphe edilir.

VAAZLA İCRAATIN ZİTLİĞİ

AKP’li bakanlar, saraydan yapılan “kriz mriz yok” vaazlarını ciddiye almıyorlar. Elbette bu lafları olur olmaz tekrarlayan dikta rejimin başı da kendi sözlerine inanmıyor. Çünkü AKP iktidarının tüm icraatlarına krizden çıkış kaygısı damga vuruyor.

Sıkışıkça panikleyen iktidar Yeni Ekonomik Program (YEP) ilan etti, Almanya başta olmak üzere AB ülkeleriyle ilişkileri tamir etmeye çalışıyor, ekonomiyi Amerikan McKinsey şirketine teslim ediyor, zam üzerine zam yapıyor, faiz oranlarını yükseltiyor, Türk parasının değer kaybını önleyemiyor vb....

Panikle yapılan bu ve benzer icraatlar, gerici faşist iktidarın ne pahasına olursa olsun emperyalistlere yaranma, ülkeye yabancı sermaye çekme, içine yuvarlandığı ekonomik ve siyasi krizleri aşma refleksiyle hareket ettiğine işaret ediyor. Nitekim çifte bakanlıkla taltif edilmiş sarayın damadı, sonunda ülkenin bir kriz içinde olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Çünkü bu aşamadan sonra “kriz mriz yok” nakaratının tekrarlanması

kargalar bile gülüyor.

İKTİDARLA KAPİTALİSTLERİN PERVASIZLIĞI

Vaazlarında kriz yok safsatasını elden bırakmayan din bezirgani sermaye iktidarı faiz oranlarını yükseltti, her şeye zam yaptı, işsizlik fonunda biriken kaynakların bir kısmını bankalara peşkeş çekti, işçi ücretlerinin, memur maaşlarının yüksek enflasyon karşısında erimesini izlemekle yetiniyor. Hak arama mücadelesini yükselten işçilere ise pervasızca saldırdı...

Şu ana kadar yaşananlar henüz “ilk fasıl”dan ibarettir. Bu ilk fasılda bile on binler işsizlik girdabına sürüklendi, emekçilerin reel ücretleri dramatik bir şekilde düştü. Yine de sosyal yıkımı daha da ağırlaştıracak “esas fasıl” henüz yeni başlıyor. Yerel seçimler gündemde olduğundan emekçileri hedef alan yıkıcı darbe bir süre ertelense bile, gündeme getirileceğinden kuşku duymamak gerek. Yerel seçimlerin ardından IMF’nin kapısının çalınması da ihtimal dahilindedir. Zaten şimdi de “IMF’siz IMF programı” fiilen uygulanıyor.

Günden güne yaygınlaşan işten atmalar ise iktidarın saldırısını tamamlıyor. Yıllardır kasalarını tka basa dolduran kapitalistler, işçi kıyımına başladılar. Kârlarının azalmasına tahammül etmeyen bu asalak sömürücü sınıf, on binlerce işçiyi gözünü kırpmadan sokağa atıyor.

Kabul etmek gerekiyor ki, kapitalistlere yakışan da budur. Bu sınıf ve onun iktidarı “olağan koşullarda” istese de başka türlü hareket edemez. Yaptıkları, “içgüdüsel/hayvani” bir tepkinin dışavurumundan ibarettir.

Başka bir ifadeyle kapitalist sınıf da onun gerici-faşist iktidarı da “doğal” rollerini oynuyor. Kapitalist sömürü düzenini ve onun bekçiliğini yapan iktidarı gayri meşru kılan temel nedenlerden biri de budur. Nasıl ki kapitalistlerle onların ikti-

darı sınıf karakterine uygun bir rol oynuyorsa, işçi sınıfıyla emekçilerin de buna sınıfsal bir tepkiyle/duruşla karşılık vermesi gerekiyor. Çünkü bu dönemde etkili olabilecek tek yol, sınıfa karşı sınıf bilinciyle, kararlılığıyla mücadele etmektir.

HAREKETİ ORTAK ŞIARLAR ETRAFINDA BİRLEŞTİRME SORUMLULUĞU

Krizin faturasını emekçilere ödetme pervasızlığına tepki bağlamında gerçekleşen çok sayıda işçi eylemi var. Yani işçi sınıfı -şimdilik yerellerle sınırlı olsa bile- gerçekleştirdiği eylemlerle krizin faturasını uysalca ödemeyeceğinin sinyallerini veriyor. Bu ilk eylemler, işçi sınıfı saflarında mücadele eğiliminin güçlü olduğuna işaret ediyor.

Kriz derinleştikçe, yıkıcı sonuçları şimdiki kat kat aşacaktır. Bedel daha ağır olacağı gibi, kapsayacağı işçilerin sayısı da dramatik bir şekilde artacaktır. Dolayısıyla daha etkili, daha militan, daha yaygın sınıf eylemlerinin gerçekleşme ihtimali de yükseliyor. Bu gelişmeler, hareketin önünü açma bağlamında sınıf devrimcileri başta olmak üzere ilerici, devrimci olma iddiası taşıyanlara önemli sorumluluklar yüküyor.

Kriz derinleştikçe AKP iktidarıyla kapitalistler daha da pervasızlaşacağına göre, işçi sınıfının tepkisinin gelişeceğini, hem içerik hem biçim bakımından güçleneceğini ön görmek de mümkün. İşçi sınıfının ilerici devrimci güçlerin de katkılarıyla geliştireceği mücadeleyi güçlendirmek, şiarlarını ortaklaştırmak, ortak hedefler etrafında birleştirmek, devrimci bir doğrultu kazandırmak gibi temel sorumluluk alanları var. Bu noktada sınıfın devrimci öncülerinin yapacağı müdahalenin önemi büyük olacak. Bu alanda sağlanacak başarı ise, devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilmesi hedefine doğru atılmış önemli bir adım olacaktır aynı zamanda.

İşçi sınıfının ilerici devrimci güçlerin de katkılarıyla geliştireceği mücadeleyi güçlendirmek, şiarlarını ortaklaştırmak, ortak hedefler etrafında birleştirmek, devrimci bir doğrultu kazandırmak gibi temel sorumluluk alanları var.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/37 * 5 Ekim 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak40.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Derinleşen krize “çözüm” manevraları

Cumhurbaşkanı Erdoğan meclisin açılış konuşmasında bir anlamda “fabrika ayarlarına” döndüğünün mesajlarını verdi. Amerika’yla “yeniden siyasi ve ekonomik alanlarda stratejik ortaklık ruhuna uygun ilişkiler geliştirmeyi ümit ediyoruz” derken, Avrupa’ya istinaden “En büyük ticaret ortağımız olan böyle bir coğrafyaya sırtımızı dönmemiz söz konusu olamaz” şeklinde konuştu. Devamında uluslararası sermayeye “Tüm çabamız uluslararası sermayenin ülkemizde yatırım yapmasını sağlamaktır” diyerek, Türkiye’nin emperyalizme olan bağımlı rotasından sapmayacağını sözünü verdi, güven tazelemek istedi. Rusya ile olan ilişkilerinin devam edeceğini ama ABD ile stratejik ilişkilerin önceliğini özellikle belirten mesaj yüklü konuşmasıyla, son dönemde “yeni müttefikler ararız ha” kozlarının da içi boş söylemlerden ibaret olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

“EY SERMAYE, LÜTFEN GELİNİZ!”

Erdoğan’ın emperyalizme biatını yinelenmesi bir anlamda zorunluluktur. Zira kendi konumunu da riske atan bir ekonomik kriz sürecindeler ve bu süreci yönetememenin sancılarını çekmektedirler. Türkiye kapitalizminin gidişatı açısından özellikle batılı emperyalist ülkelerle girilen ilişkilerin, hele de içine girilen kriz sürecinde ne denli belirleyici olduğunu Erdoğan istese de istemese de kabul etmek ve sermaye çevrelerinin söylediklerini yapmak zorundaydı.

Kuşkusuz Erdoğan, sermaye düzeni gerçekliğinde “başkan” olma koşullarının neyi gerektirdiğini başından beri biliyor. Zira kendisi aynı zamanda yaptığı “U” dönüşleri ile de meşhurdur. Ancak her şeyden önce bu ekonomik kriz sürecini yönetemezse, kendi konumunu da sarsacak etkilerinin farkındadır. Bu çerçevede avanesiyle birlikte belli bir süredir bu süreci atlatmanın yollarını arıyorlar.

Sermaye iktidarının temsilcileri içerde hamaseti elden bırakmadan arka planda uluslararası sermayenin belirlediği çizgiye dönmek adına kimi adımlar atıyorlar. Emperyalistlerle ilişkileri tazelemek için yoğun bir çaba içerisinde oldukları görülüyor. Örneğin geçtiğimiz hafta içinde BM Genel Kurulu’nda ABD Başkanı Donald Trump ile ayaküzeri de

olsa görüşme, Yahudi lobisiyle basına kapalı toplantı, 3 günlük Almanya ziyareti gerçekleşti. Tümü de Erdoğan AKP’sinin yaşadığı açmazdan çıkış yolu bulabilmek için emperyalistlerle ilişkilerini güçlendirme ve böylece ülkeye “sıcak para” girişini sağlamak içindir.

Bu çabaların yanında çeşitli sermaye kuruluşları ve yatırımcılarla doğrudan görüşmeler gerçekleştirdiler. Erdoğan içeride kıskırtılan yerli ve milli gurur eşliğinde kriz yokmuş ama ekonomik bir savaş varmış algısı yaratma çabalarını sürdürürken, Hazine ve Maliye Bakanı olan damadı Berat Albayrak da uluslararası sermayeye güven verme çabasıyla önce Londra’da fon yöneticileri ve finans kuruluşlarının temsilcileri ile görüştü. Sonra ABD’de Dünya Bankası’nın Avrupa ve Orta Asya’dan sorumlu Başkan yardımcısı ve çeşitli banka ve finans kuruluşlarının temsilcileriyle görüşüldü. Ayrıca Alman yatırımcılarla görüşmeler yapıldı.

Erdoğan “ekonomik savaş” çizgisinden ABD’li şirketlerin temsilcilerine “Kendinizi ülkenizde hissedin. Sıkıntılı olduğunuzda ben buradayım”, “size kapımız her zaman açık” diyecek denli davetkâr bir çizgiye geldi. Tüm bunlar paçaların ne kadar tuttuğunu göstermektedir.

MCKINSEY FORMÜLÜ

Sermaye çevrelerinin başından beri istediği, Merkez Bankası’nın faiz artırımını gibi geç de olsa atılan adımlarından, YEP adı altında esasında “IMF’siz IMF programı” gündeme getirildi. Erdoğan ve adamlarının sıcak para girişlerinin kesilmesiyle derinleşen bu kriz sürecini atlatabilmeleri için uluslararası sermayeye güven vermek, ikna etmek gerekliydi. AKP iktidarının çaldığı kapıların şu sıralar acil ihtiyaç duydukları sıcak para girişini garantilemediği, örneğin Almanya’nın IMF’yi adres gösterdiği bilinmektedir.

Sermaye kuruluşlarının yatırımları için sözden daha fazlası gereklidir. Onlar sürekli olarak kredi notu düşen, borç krizinin içinde olan, istikrar gösteremeyen bir ülkeye sıcak para akışı için sözden öte belli güvenceler istemektedirler. Bunun için de AKP, güya IMF kapısını çalmadan, sermayeye güven vermek adına bir başka formüle başvurdu. Bunu da özellikle Türkiye-ABD İş Konseyi (TAİK) tarafından düzenlenen 9. Türkiye Yatırım Konferansı’nda dile getirdiler. Berat Albayrak, “Yeni program bünyesinde kurulan Maliyet ve Dönüşüm Ofisi için uluslararası yönetim şirketi McKinsey ile çalışmaya karar verdik. 16 bakanlıktan temsilcilerin bulunduğu bu ofis, tüm hedeflerimizi ve sonuçlarımızı her çeyrekte kontrol edecek” dedi. “Yerli ve milli” söylemlerin kıskırtıldığı bu süreçte, farklı bir zamanda dış mihrak olarak tanımlanabilecek ABD’li bir şirkete ekonomi yönetimi teslim edildi. Esasında devleti şirket gibi yönetmek isteyen Erdoğan için bu adım hiç de şaşırtıcı değildir. Bu iş kapitalist dünyanın yönetim işleyişinin bir parçasıdır. Çoğu ülke bu ve benzeri şirketlerle çalışmakta, hatta AKP’nin 2003’ten beri bu şirketin yol göstericiliğinde planlar yaptığı belirtilmektedir. Bu yol gösterici

rapor 2003’te “Türkiye’de Verimlilik ve Büyüme Atılımının Gerçekleşmesi” adıyla McKinsey’in İstanbul Ofisi Genel Müdürü tarafından Erdoğan’a sunulmuştur.

Bunun Türkiye için yeni olan bir tarafı da yoktur. Zira 1980’li yılların ortasında Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne başvuru sürecinde yardımcı olduğunu söylenen McKinsey şirketinin, özellikle özelleştirme konusunda uzmanlığı öne çıkmakta, 90’lardaki özelleştirmelerde rol oynadığı bilinmektedir. Şirketin, 2001 krizi sonrasında da sorunlu bankaların satışı, kamu bankalarının özelleştirme planlarının hazırlanması gibi işlerde Türkiye’de çalışmışlığı vardır. 2004 yılında kamu bankalarının özelleştirilmesi sürecinde de bu şirketten “yardım” alınmıştır. Bu şirketle ilişkiler Türkiye kapitalizminin emperyalist sistemle kurduğu bağlardan yalnızca biridir.

Peki, neden IMF yerine miktarı açıklanmayan yüklü bir ödeme karşılığında bu şirkete gidilmiştir? Bunun bir yanı iç politikaya yöneliktir. IMF hakkında söylenen onca hamaset dolu söylemden sonra, hele yerel seçimler öncesi imajları açısından IMF kapısını çalmanın iyi olmayacağını farkındadırlar. Öte yandan IMF gibi bir kuruluş emperyalist kapitalist sistemin dünya genelindeki çıkarları çerçevesinde sürece yaklaşacağı için, yaptırım ve denetim mekanizmaları McKinsey şirketindeki gibi olmayacaktır. McKinsey şirketi danışmanlığı para karşılığı yaptığı için AKP adına güzel raporlar hazırlaması da kolaydır. IMF’nin Erdoğan AKP’sinin ve yandaşlarının öznel çıkarlarından öte uluslararası sermayenin genel çıkarlarına

göre hazırlayacağı daha gerçekçi raporlar ve öneriler, Erdoğan AKP'sinin işine gelmeyebilir. Zira 16 yılın sonunda Erdoğan ve yandaş sermaye oldukça kazanmıştır. Onların kârlarını katladığı ama ekonominin krize sürüklendiği gelinen tabloya katkıları herkesçe bilinmektedir. Bu nedenle IMF müdahalesiyle, biçimi nasıl olursa olsun dengelerini bozacak olası bir fatura ödemeyi göze almak istememektedirler.

BU FORMÜL KRİZ DENKLEMİNİ ÇÖZMEZ!

Erdoğan AKP'sinin başvurduğu McKinsey formülünün, dünya genelinde kendini hissettiren krizden bağımsız olmayan şekilde, istenilen sonucu veremeyeceği ortadadır. IMF'nin kapısı çalınmadan bulunan böyle bir formülün durumu kurtarma adına geçici etkileri olsa da, işlerin AKP'nin çizdiği pembe tablolara uygun gelişmeyeceğini konunun uzmanları da ifade etmektedir. Her şeyden önce IMF'nin denetimine güven duyan sermaye için bu yeterli olmayacaktır. Ancak gerçek olan şudur ki her koşulda işçi sınıfı ve emekçiler açısından yeni karanlık bir sürecin danışmanı olarak McKinsey hatırlanacaktır.

Geçmişten bugüne Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarından dolayı IMF acı reçetelerine, iflas eden ekonomi programlarına tanık oluk. Her seferinde belli büyük sermaye kesimlerinin kârlarını katlayarak çıktığı, ancak ülke kaynaklarının yağma ve talan edildiği, emperyalizme köleliğin derinleştiği, işçi ve emekçilerin yıkımıyla sonuçlanan süreçlerden bugünlere gelindi. Bu da bunlardan biri olarak neticelenecektir. Türkiye Varlık Fonu içinde bulunan şirketlerin özelleştirilmesi sürecinde McKinsey şirketinin danışmanlığının ne türden sonuçlar getireceğini tahmin etmek zor değildir.

İşçi ve emekçiler karşı bir mücadele hattı geliştiremedikçe bu süreç, derin ekonomik ve sosyal yıkımlarla sonuçlanacaktır. Zira AKP ve ortaklarının kriz yönetmekten anladıkları, ülke kaynaklarının özelleştirmeler yoluyla sermayeye peşkeş çekilmesi, yağması ve talanıdır. Kemer sıkma adı altında artan vergi ve zamlar, işsizlik, güvencesizlik, sosyal yıkımdır. Buna eşlik eden baskı ve zorbalıktır vs.

Bu nedenle gerek McKinsey türünden şirketlerin gerekse IMF'nin krizden çıkış formülleri işçi ve emekçilerin çıkarlarıyla taban tabana zıttır. İşçi ve emekçiler kendi sınıfsal çıkarlarını koruyacak bir mücadele programı etrafında örgütlenecek bu saldırılara karşı koydukları durumda krizin yıkıcı etkilerinden korunmanın da yolunu açmış olurlar.

TBMM 27. dönem 2. yasama yılı 1 Ekim'de başladı. AKP'nin hezimete uğradığı 7 Haziran 2015 seçimlerinden beri fiilen "yok hükmünde" olan meclis, hukuksal olarak da yok hükmünde olacağı döneme girmiş bulunuyor.

Yeni dönemde meclis gündeminin ilk maddesi, tüzük değişikliği olacak. Yani meclis, yok hükmünde olduğunu tüzüğü değiştirerek teyit edecektir. Hal böyleyken "meclisin yüceliği" lafı dillerden düşmeyecek, "millet iradesinin timsali" diye pazarlanmaya devam edecektir.

"YÜRÜTMENİN TEK MUHATABI CUMHURBAŞKANIDIR"

Meclis açılışında konuşan T. Erdoğan demagojik mesajlar ve Kürt halkına yönelttiği tehditlerin yanı sıra şunları da söyledi: "*Yürütmenin tek muhatabı cumhurbaşkanıdır. Milli iradenin önünde engel oluşturan sistem içindeki tüm vesayet mekanizmaları artık ortadan kalkmıştır.*"

Kendisinin "tek muhatap" olduğunu ilan eden AKP şefine göre "milli irade" de kendisinden ibarettir. Eğer "milli irade" denen şey meclisten ibaretse, T. Erdoğan'ın dediğinin bir karşılığı var. Zira bu iradesiz meclis, tek adama dayalı dinci-faşist dikta rejimin "vitriini" olmanın ötesine geçemiyor. İfade uygunsu bu meclis, başında T. Erdoğan'ın bulunduğu dikta rejimin "incir yaprağı"ndan başka bir şey değildir.

Meclise bu alçaltıcı misyonu biçen T. Erdoğan'la müritleri, göstermelik "seçilmiş" temsili kurumlara ve seçim seremonilerine elbette muhtaçlar. Zira bu seremoniler -16 Nisan referandumu ve 24

İşsizlik Fonu yine yağmalandı: Bankalara 11 milyar kaynak

İşçilere güvence olarak kurulduğu söylenen fakat biriken paranın sürekli patronların hedefinde olduğu İşsizlik Fonu'ndan bu kez de bankalara kaynak aktarıldı.

Sarayın emriyle kapitalistlere yüksek meblağlarda krediler açan kamu bankalarına, İşsizlik Fonu'ndan 11 milyar TL aktarıldı.

Cumhurbaşkanlığı Sözcüsü İbrahim Kalın, 3 Ekim günü kabine toplantısının ardından gazetecilere yaptığı açıklama-

"Yeni" meclis: Tek adam diktasının "incir yaprağı"

Haziran seçimlerinde olduğu gibi- hile/hurda, hırsızlık ve zorbalık gölgesinde gerçekleşse bile, dikta rejime "meşruluk" sağlamış kabul ediliyor.

Türkiye kapitalizmi ve burjuvazisi de tek adam diktasına tav olmuştur. Artık onlar nezdinde de "milli irade"nin, parlamentonun ve diğer temsili kurumların önemi dikta rejimin bekası için sağladıkları katkılarla ölçülmektedir.

"KAYIKÇI DÖVÜŞÜ"NE DEĞİL MÜCADELEYE ODAKLANMA ZAMANI

Burjuva devletin üç temel kuvveti sayılan yasama, yürütme, yargı alanları tek adama bağlanmıştır. Bu sistemde meclise düşen görev "diktatörün noteri" olmaktan ibarettir. Zira kararlar üzerinde kayda değer bir etkisi ya da yetkisi olmayan bir kurum bu sınırların ötesine geçme iradesi ve gücünden de yoksun olacaktır.

Saray karşısında "yok hükmünde" olmasına rağmen parlamentoda gerilimin, tartışmaların, hatta kimi zaman kayıkçı dövüşlerinin devam edeceğini öngörmek zor değil.

Kapitalizmin ekonomik krizi ile dikta rejimin siyasi/ahlaki krizi giderek derinleşiyor. Bunun yıkıcı sonuçlarını işçi sınıfıyla emekçiler iliklerine kadar hissediyorlar. Hal böyleyken, meclisin yapay gündemleri veya yerel seçimlerle oylanmak değil, mücadeleye odaklanmak onurlu emekçilere yakışan bir tutum olacaktır.

İşçi sınıfıyla emekçiler kokuşmuş düzenin kurumlarına veya partilerine değil, kendilerine güvenmelidirler. Bu özgüven hem krizin faturasını ödememek hem sömürü ve zorbalıktan kurtulmak için hayati önemdedir. Unutulmamalıdır ki, işçi ve emekçilerin kurtuluşu kendi mücadelelerinin eseri olacaktır.

da, fondan kamu bankalarına para aktarılması için "kamu kaynaklarının daha etkin kullanılması" bahanesini öne sürdü. Kalın, benzer fonların zaman zaman kapitalistlerin çıkarı doğrultusunda değerlendirildiğini alenen itiraf ettiği açıklamalarında "*Kamu fonları devletin içerisinde zaman zaman farklı yerlerde kullanılmıştır. Geçmişte de bu oldu. Özal döneminden beri bu tür uygulamalar yapılmıştır, AK Parti dönemlerinde de yapılmıştır. Geçen sene de buna benzer birtakım kay-*

dırmalar yapılmıştır. Burada herhangi bir risk, tehlike söz konusu değil" dedi.

İşsizlik Sigortası Fonu Ağustos sonu itibarıyla yaklaşık 124.3 milyar TL büyüklüğünde ve fonun maddi ve mali varlığının; yüzde 89.05'i tahvil yüzde 10.95'i ise mevduattan oluşuyor. Fonda biriken bu meblağ patronların iştahını kabartıyor. Sermaye devleti çeşitli dönemlerde fonu patronların yağmasına açarken, işsiz kalan bir işçinin fondan yararlanması için türlü şartlar öne sürüyor.

Türkiye A.Ş'nin kirli sicilli danışmanı: McKinsey & Company

Damat Berat Albayrak, Tayyip Erdoğan ile ABD ziyareti sırasında, New York'taki Türk-ABD İş Konseyi'nde Yeni Ekonomi Programı'nı (YEP) tanıttı. YEP'te ifade edilen tedbirlerin uygulanması ve ilave tedbirler belirlenmesi için Hazine ve Maliye Bakanlığı bünyesinde Kamu Maliyesi Dönüşüm ve Değişim Ofisi kurduklarını belirten Albayrak, bu ofis için ABD'li danışmanlık şirketi McKinsey & Company ile anlaşmalarını açıkladı. Bu kararın, YEP'in lansmanında Türkiye kamuoyuna açıklamazken, dünya ölçeğinde 5 trilyon dolara egemen olan banka ve finans dünyasının temsilcileriyle ve Alman yatırımcılarla yapılan bir buluşmada, onların huzurunda -adeta güven vermek istercesine- açıklanması dikkat çekti. Bu anlaşma ile Türkiye'nin önümüzdeki süreçteki ekonomik hayatını, içinde 16 bakanlıktan temsilcilerin de bulunduğu bu ofis ve esasında bu ofisi yönlendirecek ve denetleyecek olan ABD'li McKinsey şirketi belirleyecek. Bu karar aynı zamanda görevi kamu adına devlet harcamalarını denetlemek olan Sayıştay'ın fiili olarak hükmünün kalması demektir.

MCKINSEY'İN KIRLI SICILI

Kimi ekonomistlerin "IMF'nin yol arkadaşı" olarak tanımladığı McKinsey şirketinin sicilli bir hayli kabarık. Öncelikle belirtmek gerekir ki Türkiye ile McKinsey'in yolları ilk defa kesişmiyor, '80'li

yıllardan beri McKinsey şu veya bu düzeyde Türkiye ekonomisinin içindedir. 2004 yılında kamu bankalarının özelleştirilmesi, 2001 krizi sonrası TMSF'ye devredilen bankaların satışı gibi süreçlerde kamuya danışmanlık yapan McKinsey'in en büyük icraatı ise enerji sektörünün özelleştirilmesi süreci oldu.

Türkiye'de özelleştirme vebasının danışmanlarından olan McKinsey, danışmanlık yaptığı ülkelerden biri olan Porto Riko'da bir skandalla gündeme geldi. Borçlarını ödeyemediği için temerrüde düşen ülke, ekonomisinin yeniden yapılandırılması için McKinsey'le anlaştı. 2016 yılından beri verdiği hizmet karşılığında 50 milyon dolarlık ödeme alan şirketin elinde 20 milyon dolarlık da hazine bonusu bulunuyor. Ülkenin borçlarını ne zaman, nasıl ve hangi alacaklıya ödeyeceğine karar veren şirket bu yolla, kendi elinde bulunan bonoların güvenliğini de almış oluyor. Ayrıca şirket ülkedeki yatırımlarını da gizli tutuyor. Ülkede şirket, devletin kendisine yapacağı ödemeler konusunda da karar verici bir pozisyonda.

Lübnan'a da danışmanlık hizmeti veren ABD'li şirket, 6 aylık bir danışmanlık için 1,5 milyon dolarlık bir ücret almış durumda. Ne Cumhurbaşkanlığı, ne de Hazine ve Maliye Bakanlığı kurumlarından anlaşmanın ne kadar süreceği konusunda bir açıklama yapılmazken, YEP'in 3 yıllık bir program olması, McKinsey ile yapılan anlaşmanın da en az 3 yıllık oldu-

ğu izlenimini yaratıyor. Bu üç yıllık anlaşmanın kamu bütçesine kaç milyon dolara patlayacağı ise özenle saklanıyor.

Yine Suudi Arabistan petrol fiyatındaki düşüşün ardından ekonomik bir sarıntı yaşayınca "liberal" vellaht prensin önerisiyle bu şirkete başvurmuş ve "Vision 2030" adını verdiği bir kemer sıkma programı başlatmıştı.

Irak'ın mevcut anayasası da ABD'nin isteği üzerine bu şirkete hazırlanmıştı. Nitekim Irak'ın şimdi geldiği duruma bakınca, altında ABD'li bir şirketin imzası hemen görülüyor.

Gurur meselesi haline getirdiği IMF'ye her gün medya aracılığı ile ateş püsküren Erdoğan, "IMF'siz bir IMF programı" olan YEP için, ancak IMF ile karşılaştırılabilecek bir danışmanlık şirketi olan McKinsey ile anlaştı. Her gün "yerli ve milli" nutukları atan gerici şef Türkiye'nin geleceğini bir ABD'li şirkete devretti. "Ben ülkemi pazarlamakla mükellefim" diyen Erdoğan, bu adımıyla, 2005 yılında sarf ettiği bu sözleri adım adım uyguladığını gösteriyor. IMF'nin yol arkadaşı bu kurumun, işçi ve emekçilere daha fazla kemer sıkma, daha fazla işsizlik, daha güvencesiz bir çalışma rejimi dayatacağına kuşku yok. Tabii bunda başarılı olup olmayacağını, işçi ve emekçilerin, bu emperyalist şirkete ve onunla iş bitiren "yerli ve milli" sermaye iktidarına karşı sınıf mücadelesini yükseltip yükseltmemeleri belirleyecektir.

"Kriz yok" aldatmacası ve zam gerçekliği

AKP iktidarı reislerinden emireri bakanlarına dek "kriz yok" aldatmacası için yalanlar söylemeyi sürdürüyor. TL'nin sürekli değer kaybetmesi, buna bağlı olarak dolar ve avrodaki artış dolaysız olarak pazara zam biçiminde yansıyor.

Mandalina fiyatı 3.5 lira; elma fiyatları 2 lira ile 3 lira arasında; ıspanak 5 liraya da var 2 liraya da; salatalık 3-4 lira. Ama 6 liraya satan da var; fasulye-barbunya 5 lira. Patlıcan, kabak 3 lira. Biberin "köy" olanı da var, "sivrisi" de. Fiyatları 4 lira. Marul, maydanoz, taze soğan 1 lira, 2 lira. Pazarda bu fiyatlar sabit değilse bile, alışveriş yapanların sabit bir söylemi var: "Fiyatlar ateş pahası!"

Semtlere göre de fiyatlar değişiyor. Değişmeyen tek şey zam. Benzin ve motorine sürekli zam yapılıyor. Ekme dahil bütün temel tüketim ürünlerinin fiyatı eğer artmıyorsa gramajı düşürülüyor.

Sadece pazarda değil market ürünlerinde de "fiyatlar ateş pahası." Bir iki ay önce 30 TL olan 5 kiloluk çamaşır deterjanı bugün 42 TL. Marketlerdeki neredeyse bütün ürünlerde benzeri bir zam söz konusu.

DOĞALGAZ VE ELEKTRİĞE DE ZAM

Doğalgaza son 3 ayda üçüncü kez zam yapılırken elektrik zammı da hemen arkasından geldi.

Boru Hatları ile Petrol Taşıma Anonim Şirketi (BOTAŞ), doğalgaza 1 Ekim'den itibaren geçerli olmak üzere konutta yüzde 9, sanayide yüzde 18.5 zam yaptığı belirtildi.

BOTAŞ'ın zamma gerekçe olarak "maliyet artışlarını" gösterdiği ve yeni belirlenen tarifeleri ilgili birimlere gönderdiği kaydedildi.

BOTAŞ, Ağustos ve Eylül'de de konutta yüzde 9, sanayide yüzde 14 zam yapmıştı.

Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu (EPDK) da elektrik tarifelerini arttırdı. Elektriğe de 1 Ekim'den itibaren geçerli olmak üzere konutlarda yüzde 9; ticarethane ve sanayi tesislerinde yüzde 18 oranında zam yapıldı.

Mutlusan Elektrik patronu, Haziran Direnişi'ne saldırıyor!

Geçtiğimiz günlerde, İkitelli OSB'de bulunan Mutlusan Elektrik fabrikasında kriz gerekçesiyle birçok işçi işten atılmıştı. Atılan işçilerden Burcu Koçlu, yaşanan haksız duruma sessiz kalmamış, işten atılma saldırısına karşı fabrika önünde basın açıklaması yapmıştı. Kamuoyu desteği ve direnişin basına yansımalarından rahatsız olan Mutlusan patronu ve yöneticileri, şimdi de fabrika içinde ahlaksızca yalanlar söyleme başladılar.

Burcu Koçlu'nun Haziran Direnişi sırasında gözaltına alınıp tutuklanması anımsatılarak ve "örgüt üyeliğinden yattı" söylemleriyle, Koçlu'nun haklı direnişini karalamaya çalışıyorlar. Karalama kampanyasına karşı kendi sosyal medya hesabından yaptığı açıklamada Haziran Direnişi'ne katıldığını doğrulayan Koçlu, "Ben Gezi direnişine katıldığım için 4.5 ay Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi'nde kaldım. Benim için özellikle İzmir'de oluşan kamuoyu baskısı sonucu tahliye edildim. Bu arada belirtiyim tüm Gezi tutsakları ikinci duruşmalarında tahliye edildiler. Çünkü bizlerin tutuklanması siyasal bir baskı aracı idi. Uydurma iddianamelerle Haziran Direnişi'ni baskı altına almak için AKP iktidarının kurduğu bir tuzaktı. Biz Gezi tutsakları bu saldırıyı

dik duruşumuzla boşa düşürdük. Kamuoyu bizlere sahip çıktı ve yeniden aranıza karıştı. Ben Gezi tutsağı olmanın onurunu yaşıyorum. Haklı ve meşru bir eylemin parçası olmanın ve bu eyleme yönelik baskıları göğüslemenin gururunu yaşıyorum.

Şimdi kalkmış MUTLUSAN yönetimi beni karalamaya kalkıyor. Gezi'nin adını anmadan adımı terörize etmeye çalışıyor" dedi.

Kölece çalışma koşullarında çalışan Mutlusan Elektrik işçilerinin hakları için mücadele etmesini engellemek, direnen işçilerle aralarında duvar örmek için yapılan bu girişimlerin boşa düşeceğini ifade eden Koçlu, "Örgüt üyesi lafına gelince ben örgütlü bir işçiyim. Bunu açıkça ilan ediyor ve tüm arkadaşlarımı da örgütlenmeye çağırıyorum. Gelin Petrokimya İşçileri Birliği'nde örgütlü gücümü zü birleştirelim..." diyerek örgütlenme çağrısı yaptı.

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ'NDEN AÇIKLAMA

Koçlu'nun üyesi olduğu Petrokimya İşçileri Birliği (PİB), karalama kampanyası karşısında açıklama yaparak Mutlusan

yönetimini uyardı. PİB'in yayınladığı açıklamada fabrikada işçiler üzerindeki baskıları şöyle teşhir edildi: "Fabrika önünde yaptığımız basın açıklamasının işçiler tarafından görünmemesi için kapıları kapattılar. Bahçe içerisindeki servislere işçileri zorla bindirdiler. Şimdi de üyemiz Koçlu'nun düşüncelerine, fikirlerine ve dünya görüşüne saldırıyorlar.

Kadın işçiler üzerinde baskı kurarak, üyemizin ve birliğimizin sosyal medya sayfalarını takip etmelerini engellemeye çalışıyorlar.

"Yasadışı örgüt üyeliğinden hapis hane yattı" söylemleri ile işçilerde, üyemize ve birliğimize karşı bir mesafe yaratmaya çalışıyorlar. Yaptığımız basın açıklamasını terörize etmeye çalışıyorlar" denildi.

Açıklama "AKP hükümeti gözaltılarla, tutuklamalarla Haziran Direnişi'nin ruhuna zarar veremedi. Mutlusan patronu da karalamalarla zarar veremeyecek. Haklı-meşru direnişimiz, kölece çalışma koşulları düzelene ve işten atma saldırısı son bulana kadar sürecek. Mutlusan Elektrik işçilerini de emekleri, onurları ve gelecekleri için örgütlenmeye, birliğimiz Petrokimya İşçileri Birliği'nde birleşmeye çağırıyoruz" sözleriyle son buldu.

Sumirico'da 8 işçi atıldı!

Otomotiv yan sanayi olan ve büyük ölçüde de Tofaş fabrikasına üretim yapan Sumirico, rapor ve disiplin suçlarını gerekçe göstererek 28 Eylül günü 8 işçiyi işten attı. Tofaş'taki üretim daralmasından etkilenmesinden kaynaklı Cumartesi günleri üretimini durduran Sumirico'da atılan işçilerin tümü 3-4 yıldan fazla süredir fabrikada çalışıyordu.

Sürekli uydurma gerekçelerle işçilerin işine son verilen fabrikada, işçiler işten atılmalarının devam edeceği hususunda kaygılar taşıyor. Geçen hafta son dönemde işe alınan 2 işçi işten çıkartılmıştı.

Kütahya'da kriz gerekçesiyle işten atma

Krizin faturasının işçi ve emekçilere fatura edilmesi kapsamında işten atmalar gerçekleşiyor. Kütahya'daki Enel Enerji fabrikasında 15 işçinin kriz gerekçe gösterilerek işten atıldığı öğrenildi.

Yaklaşık 200 işçinin çalıştığı Tavşanlı'daki fabrikadaki işçiler, "Kriz yok" söylemlerine tepki göstererek "Peki bu işten çıkarmalar ne?" diye sordu.

Candy Hoover Doruk'ta işten atma protestosu

Eskişehir'de bulunan Candy Hoover Doruk fabrikasında 16 işçinin atılması 1 Ekim günü iş durdurma eylemi ile protesto edildi.

Candy Hoover Euroasia Ev Gereçleri Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye ait 3 fabrikadan biri olan Doruk fabrikasında çalışan 16 sözleşmeli işçi işten atıldı.

İşten atma saldırısına karşı Birleşik Metal-İş'in yetkili olduğu 3 fabrikadaki 1000'e yakın işçi iş bırakarak saldırıyı protesto etti.

Mutlusan'da bildiri dağıtımı

Kriz bahanesiyle işçi kıyımının sürdüğü Mutlusan Elektrik fabrikası önünde bildiri dağıtımı gerçekleştirildi.

28 Eylül sabahı Petrokimya İşçileri Birliği imzalı "Bugün sıra kimde?" başlıklı bildiriler fabrika önünde dağıtıldı.

Mutlusan'dan kriz bahanesiyle işten

atılan ve geçtiğimiz hafta fabrika önünde bir basın açıklaması yapan Petrokimya İşçileri Birliği üyesi Burcu Koçlu'nun da katıldığı dağıtım fabrika yönetimi tarafından taciz edildi.

İnsan Kaynakları Müdürü Aşkın Mırık'ın ve genel müdürün sözlü satışmala-

rına rağmen süren dağıtımda işçilere örgütlenme ve krizin faturasını ödememe çağrısı yapıldı.

Mırık'ın PİB üyesi Koçlu'ya "Burada mısınız? Polis çağırıyorum", "Dava açtık, tebligatı aldın mı?", "Yalan söylüyorsun" diyerek satışmada bulundu.

Eaton'da temsilci seçimlerine işçilerin mücadeleye isteği damgasını vurdu!

Eaton'da sendika temsilci seçimleri şube yönetimin engelleme girişimlerine rağmen işçilerin basıncı ile yapıldı.

Yaklaşık 40 temsilci adayı seçime katıldı. Yapılan seçimde şube seçimlerinde yönetime seçilemeyen ve fabrikaya tezgâh başına çalışmaya dönen Abidin Kaya 1128 oy aldı. Temsilci seçimlerinin yapılması için fabrikada imza toplayan işçilerin başında olan Yasin Ekim ise 715 oy aldı. Cemal Erdem hariç seçilen diğer 5 temsilci ise daha önceki dönem temsilcilik yapanlardı. Sırasıyla Tamer Öner 686, Kaan Arda 636, Mehmet Dut 557, Tamer Karagöz 553, Cemal Erdem 492, İlyas Akın 487 oy aldı. Yedek temsilci olarak seçilenler de 480 ile 350 arasında oy alarak seçildiler.

Seçim sürecinde yaşananlar ve sonuçları bir dizi gerçeği tekrardan bize göstermiş oldu. Sıralayacak olursak;

1) Eaton'da işçilerin birliğine inanmış ve patronlarının karşısına işçi sınıfı bilinciyle çıkan bir örgütlenme olmadığı için, yaşanan mücadele isteği birikimi tam olarak sonuçlarını üretmemeye gerçekliği hâlâ temel bir sorun olarak durmaktadır.

2) Sınıf sendikacılığı zemininde hareket etmeyenlerin kişisel çıkar, hemşericilik veya düzen siyaseti zemininde yaşadığı kutuplaşmanın sahte olduğunu ve özü itibarıyla birbirleri arasında fark olmadığını görmüş olduk. Şube seçimleri süre-

cinde karşılıklı birbirlerine eleştiri getirenlerin temsilci seçimlerinde nasıl kol kola girdiğini hep birlikte izledik. Önemli çatlaklar olmakla birlikte Eaton'da kurulan sendikal düzende esaslı bir değişim olmadı.

3) Şube seçimleri sürecinde mevcut yönetime karşı yürütülen muhalefetin başını çeken Abidin Kaya'nın baş temsilci olması ise bazı gerçekleri göstermiş oldu. Şube başkanı sağda solda "sen 15 bin TL maaşlı bir işten gel, fabrikada tezgah başına çalış, ben olsam asla yapmam" derken Abidin Kaya'nın farklı tercihleri olmasına rağmen tezgah başında çalışması, üstelik bunu birçok işçinin çalışmak istemediği ağır bir bölümde işe başlaması işçilerde hatırı sayılır bir sempati yarattı. Sendikal ve sınıf mücadelesine çarpık bakışlarında bir değişiklik olmasa da sendikal ve emek mücadelesinde yer almak için kimi sendikacıların intihar ederim ama yapmam dediği bir tercihi yapmasını anlamlı buluyoruz. Bu durum aslında işçi sınıfının tezgâh başında yana olduğu bir sendikal düzene duyduğu özlemin bir dışavurumudur.

4) Mücadele anlayışları ve bu noktada bakışları eksik olsa da temsilci seçimlerinin yapılması için imza toplayan işçilerin temsilci olması önemli bir noktayı işaret etmektedir. Bu arkadaşların karşılığının ne olduğundan bağımsız, ge-

nel olarak bilinen mücadeleciler kimlikleri ile temsilci seçilmeleri fabrikada biriken mücadele isteğine işaret etmektedir.

Eaton'da Ocak ayıyla birlikte yeni bir toplu sözleşme süreci başlayacak. İşçilerin yığınla birikmiş sorunu var. Ağır iş yükü, düşük ücretler, iş kazaları ve meslek hastalıkları bunların başında geliyor. Temsilci seçiminde oluşan yeni tablonun ne kadar yeni olduğunu bu süreçte göreceğiz. Temsilcilik sürecinde eski temsilcileri haklı olarak yorgunlukla ve pasif olmakla eleştirenler, eskilerden ne kadar farklı olduklarını ortaya koyacakları mücadele pratiği ile sınıyacaklardır.

Fabrika zemininde bölüm komitelerine dayanarak işçilerin taleplerini ortaklaştıran ve mücadeleyi fiili meşru zeminde örgütleyen bir anlayış ancak bu süreci kazanımla sonuçlandırabilir. Burada öncü mücadeleciler Eaton işçilerine önemli sorumluluklar düşmektedir. Bu zamana kadar sorunların çözümü için hep temsilcilere pas attık. Ancak hep temsilcilerin temsilcilik konumunu korumak adına işçilerden uzaklaştığını gördük. Önümüzdeki TİS sürecinde görev çok net; tüm işçilerin sürecin bir parçası olduğu bir mücadele programı oluşturulmalı. Hep birlikte ortaklaşan taleplerimiz ve mücadeleye için EATON İŞÇİLERİ GÖREV BAŞINA!

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ - TRAKYA

Delphi işçileri yüzde 35 zam istiyor

Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü olan Delphi işçileri toplu sözleşmede anlaşma sağlanamaması üzerine eylem yaptı.

Gaziemir Serbest Bölge'de bulunan Delphi'de Eylül ayında başlayan toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde arabulucu süreci 28 Eylül günü bitti.

Bunun üzerine işçiler 2 Ekim'de taleplerinin karşılanması için tepki göstererek fabrika içinde yürüyüş yapmıştı.

Delphi işçisinden aldığımız bilgiye göre işçiler TİS'te net ücrete 900 TL zam ve sosyal yardımlara % 35 zam istiyor. Patron şu ana kadar enflasyon altında olmak üzere 310 TL zam önermiş. Son görüşmede ise patron teklifini 510 TL'ye çıkarmış durumda. İşçiler ise patronun teklifine karşılık 'bizim talebimiz belli' diyerek tepkilerini gösteriyorlar.

BBS Metal'de direniş dayanışmayla sürüyor

Gebze'de bulunan BBS Metal fabrikasında Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi devam ediyor.

Ağır çalışma koşullarına ve sefalet ücretlerine karşı örgütlendikleri için atılan işçiler bu taleplerine işlerine geri dönmeyi de ekleyerek fabrika önünde direnirken fabrikadaki arkadaşları da molalarda onları yalnız bırakmıyor.

Diğer yandan ise sınıf dayanışması da sürüyor. Çeşitli siyasetlerin yanı sıra bölgedeki diğer fabrikalardan da destekler devam ediyor.

27 Eylül'de Arpek fabrikasından işçiler direnişçileri ziyaret etmişti.

28 Eylül'de ise Grid (Alstom) işyerinin temsilcileri direniş çadırını ziyaret ederek öğle yemeklerini paylaştılar.

HT Solar fabrikasından da Birleşik Metal-İş üyeleri ve sendika temsilcileri ziyaret gerçekleştirdi.

Mersin Serbest Bölge'de sigortasız işçilerin resmi

Binlerce işçinin çalıştığı Mersin Serbest Bölge'de işçiler birçok haktan mahrum şekilde, kölelik koşullarında çalıştırılıyorlar. Bunlardan biri de sigortasız çalışmak zorunda kalmalarıdır. 4 Ekim'de serbest bölgede gerçekleşen denetim bu gerçeği bir kez daha açığa çıkardı. İçinde Suriyeli işçilerin de olduğu yüzlerce işçi sabah 07.00'den itibaren serbest bölgeden içeri alınmadı. Mersin Serbest Bölge Gümrük Müdürlüğü tarafından yapıldığı söylenen denetimde sigortası yatmayan, giriş kartı olmayan yüzlerce işçi 3 saat boyunca bölge girişinde bekletildi. Tüm bunların sorumlusu olmayan, aksine bu nedenle mağdur olan işçiler bir kez daha mağdur edildi.

Gümrük tarafından yapılan denetimler ise ne yazık ki işçilerin bu sorunlarını çözmek, sigortasız çalışmayı engellemek için değil. İstenilen sadece işçilerin giriş kartlarıyla bölgeye girmesi. Böylece bu

prosedür tamamlanmış olacak. Ancak bu prosedürün maliyetini patronlar değil yine işçiler karşılayacak. Hem de işçi başına 10 dolar üzerinden. Binlerce işçinin çalıştığı Mersin Serbest Bölge'de bu rakam toplamında muazzam bir miktar etmektedir.

Yapılan denetimin işçilerin sorunlarını çözmek amaçlı olmadığını gösteren bir diğer örneğe bu denetimler sonucu ortaya çıkan gerçeğin SGK tarafından hiçbir işleme tabi tutulmamasıdır. İçinde kaçak çalıştırılan Suriyeli işçilerin de olduğu yüzlerce işçinin sigortalarının yatırılmadığı bir kez daha açığa çıkmış olmasına rağmen bu çok önemli gerçek yok sayılmaktadır. Sigortasız işçi çalıştıran firmalara bu nedenle hiçbir işlem yapılmamaktadır.

4 Ekim sabahı yapılan denetim esnasında işçilerin çağrısıyla serbest bölge önünde olan sendika temsilcilerimiz

bu vahim gerçeği olayın yaşandığı yerde görmüş, işçilerin nasıl mağdur edildiklerini içinde sendikamıza üye olanlar da olmak üzere işçilerin kendilerinden dinlemiştir. İşçilerin en çok şikâyetinden biri bu sözde denetimlerin en çok kendilerini mağdur ettiğidir. İşçiler, firma yetkililerinin kendilerine gerekli hiçbir açıklama bile yapmadığını söylemektedir. İşçiler denetim süresince geçen zamanın sorumlusu da sanki kendileriymiş gibi karşılığında bedava mesaiye bile bırakıldıklarından yakınmaktadır.

Sendikamız Mersin Serbest Bölge'de sigortasız işçi çalıştırmaya son verilmesini, serbest bölge giriş kartı ücretlerinin işçilerden kesilmesine son verilmesini talep etmektedir. Diğer taraftan işçilerin haklarını kaybetmesine neden olan tüm diğer keyfi uygulamalara bir an önce son verilmesini önemle belirtmektedir.

DEV TEKSTİL ÇUKUROVA TEMSİLCİLİĞİ

10 işçi daha tutuklandı

İstanbul'daki 3. havalimanı inşaatında kölece çalışma, sağlıksız barınma ve iş cinayetlerine karşı 14 Eylül'de yapılan eylemin ardından yüzlerce işçi gözaltına alınmış, 24 işçi ise tutuklanmıştır.

İnşaat işçilerinin en insani ihtiyaçları dile getirdikleri taleplerini baskı ve zorbalıkla bastırmak isteyen sermaye devleti, 26 Eylül'de şiddetli yağmura rağmen servislerin geç gelmesini protesto 400'den fazla işçiden 4'ünü gözaltına almıştı.

Gözaltındaki 4 işçiden 3'ünün 27 Eylül akşam saatlerinde tutuklandığı öğrenildi.

3. havalimanı şantiyesinde işçilere yönelik baskı ve tutuklama saldırısı devam ediyor. Jandarmanın kol gezdiği şantiyede İGA yönetimi de işçileri fişlemek için hummalı bir çalışma içinde.

Şantiyedeki tüm güvenlik kameralarını kare kare tarayarak eyleme katılan işçileri tespit eden İGA yönetimi 2 Ekim gecesi de 2 işçiyi gözaltına aldırdı.

İnşaat-İş, gözaltına alınan işçilerden birinin tutuklanma talebiyle savcılığa sevk edildiğini ve ardından ise tutuklandığını belirtti.

İlk baskınların ardından 24 işçi, sonrasında ise 3 işçi daha tutuklanmıştır. Bu son tutuklamayla birlikte tutuklu işçi ve sendikacı sayısı toplamda 28 oldu.

Öte yandan avukatların tutuklu işçiler için yaptığı itiraz başvurusu ise reddedildi.

3 Ekim akşamı da koşullara baskın yapılarak bir grup işçi daha gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar arasında Enver ve Yusuf Asan kardeşlerin de olduğu belirtilirken gözaltına alınan 8 işçi Gaziosmanpaşa Adliyesi'ne götürüldü. Burada ifade işlemlerinin ardından 6 işçi daha tutuklandı.

Tutuklanan 6 işçi ile birlikte tutuklanan işçi sayısı toplam 34 oldu.

Dev Yapı-İş Sendikası Genel Başkanı Özgür Karabulut'un da 4 Ekim akşam saatlerinde DİSK Genel Merkezi önünden gözaltına alındığı belirtildi.

"3. havalimanında patronların yargılanması gerekir!"

3. havalimanında kölelik koşullarına karşı ses çıkaran işçilerin tutuklanması ve yaşanan saldırılara karşı imzaya açılan deklarasyon ve imzacılar, Dev Yapı-İş, İnşaat-İş ve İyi Sen tarafından düzenlenen basın toplantısıyla duyuruldu.

28 Eylül günü Beşiktaş'taki DİSK Genel Merkezi'nde yapılan basın toplantısında metnin imzaya açık olduğu belirtildi.

Toplantıda konuşan İyi Sen Başkanı Ali Öztutan, gözaltına alınan bütün işçilerin işten atıldığını belirterek tutuklanan arkadaşlarıyla dayanışmak için bu deklarasyon çalışmasını başlattıklarını söyledi. Ayrıca kurumlarla yapacakları toplantıda

mücadeleyi büyütme için neler yapabileceklerini tartışacaklarını belirtti.

Ardından ise ortak deklarasyon Dev Yapı-İş'ten Nihat Demir tarafından okundu. Deklarasyonda, kölece çalışma ve insanlık dışı barınma koşullarına karşı mücadeleye geçen inşaat işçilerine yönelik gözaltı ve tutuklama saldırısı teşhir edildi. "Son derece haklı ve meşru talepler için direnme haklarını kullanan arkadaşlarımız özgürlüklerinden, çalışma haklarından mahrum bırakıldılar, onlarla birlikte aileleri de mağdur edildi" denildi.

Tutuklanan işçilerin serbest bırakılması talebiyle devam eden deklarasyon- da

"3. havalimanında inşaat işçilerine dayatılan kölelik şartlarını reddediyor, barınma, ulaşım, güvenli ve güvenceli çalışma taleplerinin bir an önce yerine getirilmesini bir kez daha talep ediyoruz. Bu taleplerin ayrıca bir suç duyurusu olduğunu, 3. havalimanında asıl patronların yargılanması gerektiğini belirtiyoruz" denildi.

Başta sendikalar olmak üzere emekten ve işçi sınıfı mücadelesinden yana olan aydınlar, meslek odaları ve demokratik kitle örgütleri ile siyasi partiler, havalimanı işçileriyle dayanışmaya çağılarak deklarasyon sonlandırıldı.

Taşeron işçilerinden eylemler

Güvencesiz ve haklarından yoksun olarak çalışan taşeron işçileri çeşitli illerde eylemler gerçekleştirdi.

BEŞİKTAŞ BELEDİYESİ İŞÇİLERİNİN EYLEMİ SONUÇ VERDİ

CHP'li Beşiktaş Belediyesi'nde çalışan temizlik işçileri, verilen sözlere rağmen ücretlerinin ödenmemesi üzerine 1 Ekim sabahı iş bırakma eylemine başladılar.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na (DİSK) bağlı Genel-İş sendikası üyesi işçiler, Karanfilköy'de toplanma tesisinde eyleme başladı. İş bırakan işçiler maaşları ödenene kadar sokakları süpürmeyecek ve çöp toplamayacaklarını belirttiler.

Ücretlerin ödeneceği üzerine sözler verilmiş ama tutulmamıştı. İş bırakma eylemi ardından Genel-İş İstanbul 3 No'lu Şube ile belediye yönetiminin ücretlerin ödenmesi konusunda görüşmeleri bilgisi alındı.

İş bırakma sonucunda maaşların yatması üzerine işçiler eylemlerini sonlandırdılar.

ÇANKAYA BELEDİYESİ'NDE 180 İŞÇİ ATILDI

CHP'li Çankaya Belediyesi 180 işçisini işten çıkardı. Park ve bahçelerde çalışan ve Çanpaş isimli taşeron şirkette görü-

nen işçilerin normalde 10 ay 29 günlük sözleşmeleri vardı. Fakat 6. ayını doldurmadan işten çıkarıldılar. Atılan işçiler taşeron işçilerin kadroya alınması sürecinde dışarıdan yeni işçilerin getirilerek kendileri yerine kadroya alındığını belirttiler.

1 Ekim'de Çankaya Belediyesi'nde işten atıldığı söylenen geçici işçilerin kararlılığı sonuç getirdi. İşten atma saldırısına kararlılıkla karşı koyacaklarını ve direneceklerini ortaya koyan işçiler 1 Ekim'de belediyeye gitmişler ve belediye başkanı Alper Taşdelen ile bir görüşme yapmışlardı.

Yapılan görüşmede işçilere "Mevcut KHK'ya göre herkes bulunduğu statüde işe başlar bizim yapacağımız bir şey yok. Siz zaten geçici olarak işe alınmıştınız bunu biliyordunuz. Size geçmiş olsun" diyen Alper Taşdelen 2 Ekim'de işçilerin kararlılığı karşısında geri adım attı. Taşdelen kendi twitter hesabından yaptığı paylaşım ile işten atılan işçilerin belediye şirketinde daimi işçi olarak işe alınacaklarını duyurdu.

2 Ekim'de Genel-İş Ankara 1 No'lu Şube'de yapılan toplantının ardından toplu olarak Çankaya Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü'ne giden işçilere ses-

lenen şube başkanı Ozan Ergün Doğan sürecin kazanımla sonuçlandığını, isten atılmak istenen işçilerin daimi işçi olarak işe alınacaklarını duyurdu.

Yapılan açıklamada geçici olarak çalışan işçilerin bir hafta içinde çıkışları yapılarak daimi işçi olarak tekrar işe alınacakları ifade edildi.

Açıklamanın ardından işçiler toplu olarak sendika binasına geçti. Burada yapılan kısa bilgilendirme ve tebrik konuşmasının ardından. İşçiler çalışma yerlerine geçti.

ESENYURT BELEDİYESİ'NDE İŞ BIRAKMA

Esenyurt Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü bünyesinde taşeronda çalışan işçiler 2 aydır maaşlarını alamadıkları için 2 Ekim'de iş bıraktılar.

Konuyla ilgili açıklama yapan Esenyurt Belediye Başkanı Ali Murat Alatepe, kendilerinin bir sorumluluğu olmadığını iddia etti. Alatepe, taşeron patronlarına ödeme yaptıklarını, taşeron patronlarının işçilere ödeme yapmadığını söyledi.

İşçiler ise maaşlarının ödenmesini istiyorlar.

ODTÜ işçilerinden TİS hakları için eylem

ODTÜ'de çalışan işçiler KHK ile kadroya geçtikten sonra kaybettikleri toplu iş sözleşmesi hakları ve enflasyon zammı için 3 Ekim günü eylem gerçekleştirdiler. Devrim stadyumunda buluşan işçiler sloganlarla rektör-lük önüne yürüdüler.

DİSK Genel-İş Sendikası GYK Üyesi Mehmet Gülyüz tarafından yapılan basın açıklamasında taşerondan kadroya geçen işçilerin yaşadığı sıkıntılara dikkat çekildi.

Gülyüz, alınan ücretlerin fatura ve kiralara gittiğini ve temel ihtiyaçları dahi karşılamanın zorluğunu belirtilirken iktidarın söylemlerinin aksine işçilerin sorunlarının giderek daha da ağırlaştığını ifade etti.

Hükümetin ilan ettiği 100 günlük eylem planında işçiler için olumlu hiçbir şey olmadığını söyledi.

Gülyüz, ODTÜ işçilerinin taleplerini ise şu şekilde özetledi: "Kamuya geçişi yapılan işçiler için KHK ile getirilen sendikal hak kısıtlamalarının kaldırılması, toplu sözleşme sürecinin bir an önce işletilmeye başlanması, bu süreçte YHK kararı ile yapılan yüzde 4 artışın 2018 enflasyon oranı kadar artırılması!"

Flormar direnişine ziyaret!

Sendikalaştıkları için işten atılan Flormar işçilerini fabrika önündeki direnişlerinin 142. gününde (3 Ekim) Mefar işçileri ziyaret etti.

Yaklaşık iki sene önce Petrol-İş İstanbul 2 No'lu Şube'de örgütlendikten sonra patronun sendikal haklarına saldırısı ile karşılaşan Mefar işçileri mahkemeyi kazanarak kısa süre önce sözleşme imzaladılar.

Mefar işçileri ziyarete "Yaşasın işçilerin birliği!" pankartı ile geldiler. Yapılan açıklamalarda Flormar işçilerinin yaşadığı sürecin benzerini yaşayan Mefar işçilerinin ziyaretinin anlamı ve sınıf dayanışmasının önemi üzerinde duruldu. Direniş 142. günü geride bırakırken Flormar yönetimi hâlâ görüşmelere yanaşmıyor. İşçilerde ise maddi zorluklara, kötü hava koşullarına rağmen direnişe devam etme kararlılığı hakim.

“Eylül ayında en az 157 işçi yaşamını yitirdi”

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi Eylül ayı iş cinayetleri raporunu açıkladı.

Raporda; “İşçilerin bir maliyet unsuru olarak görüldüğü havalimanı şantiyesinde fazla mesai ücreti ödenmemesi, bayram ve hafta tatili yapmadan çalışma şantiyesinin ‘normal’i. Sektördeki iş kazalarının, güvenlik önlemlerinin alınmaması dışındaki diğer önemli sebeplerinin de uzun çalışma saatleri ve iş yükü olduğu bilinirken 3.Havalimanı inşaatında işçilerin günlük çalışmaları 12 saati buluyor. Yapılmayan ödemeler, servis, yemek, barınma, iş kazaları ve iş cinayetleri şantiyede çalışan işçilerin inşaat çalışması başladığından bu yana var olan problemleri” denildi.

3. havalimanı şantiyesinde iş yetiştirme baskısıyla işçilerin canlarının hiçe sayıldığı belirtilerek birçok şirketin işçilere baret, ayakkabı dahi almadığı ve denetimlerin yapılmadığı belirtildi. Binlerce işçinin kaldığı kampların ve yemeklerin ise insani olmadığı hatırlatıldı. Bütün bu etkenler sonucunda 3. havalimanı şantiyesinde iş kazalarının/cinayetlerinin arttığı belirtildi.

3. havalimanı şantiyesinde 2014’ten bu yana en az 37 iş cinayeti yaşandığının tespit edildiği belirtilen raporda şantiyenin büyüklüğü, işe giriş-çıkışların yoğunluğu nedeniyle bu konuda yeterli bilgi alınamadığı da belirtildi.

Bakanlığın 13 Şubat’ta yaptığı açıklama sonrası en az 8 iş cinayeti daha yaşandığı hatırlatılarak şunlar ifade edildi:

“Son dönemde iş cinayetlerinin artmasının nedeni açılışa kısa bir süre kalması yüzünden şantiyedeki kötü çalışma koşulları ve kuralsızlığın daha da artması sebebidir.

Havalimanı inşaatında yaşanan iş cinayetlerinin en önemli nedeni yüksekten düşme. Bu iş cinayetleri inşaatlardaki uygun korkuluklu iskele olmaması, asansör ve döşeme boşluklarının kapatılmaması, döşeme kenarlarına korkuluk konmaması gibi temel önlemlerin alınmamasından kaynaklanan iş cinayetleri. Çelik paletin işçinin üzerine düşmesi, halatın kopması, işçinin devrilen makinenin altında kalması gibi uygun malzeme kullanılmaması sonucu, planlı ve denetimli gerçekleş-

tirilmeyen operasyonların sonucu da iş cinayetlerine tanık oluyoruz.

Saha içinde hız limiti 30 km iken, şoförler hem sefer usulü para alıyor, hem de üretiminin hızlandırılması için süratli sürmeye zorlanıyor. Bu da yaşanan iş kazası ve iş cinayetlerinin sebeplerinden birisi. 15 kilometre uzaklıktaki Akpınar kampında kalan işçiler de otobüslerle şantiyeye aynı hızda getiriliyor. 14 Eylül’de başlayan eylemlere neden olan servis kazası da yine aynı nedenle gerçekleşmişti.”

3. havalimanındaki durumdan devletin doğrudan sorumlu olduğu, ihaleyi alan şirketlerin de yandaş Cengiz - Kolin - Limak - MAPA - Kalyon Ortak Girişim

Grubu olduğu hatırlatıldı. İnşaat sektöründeki büyüme ile birlikte kuralsızlığın ve buna bağlı olarak da kötü çalışma koşulları ve iş cinayetlerinin arttığına işaret edilen raporda; “İnşaat sektöründeki üretkenlik artışının altyapısında ise uzun çalışma saatleri ve esnek çalışma var” denildi.

Toplam istihdamın yüzde 7’sini oluşturan inşaat sektöründe mevsimsel, sözleşmeli ve kayıt dışı çalışmanın, hakim çalışma biçimi haline geldiği, sektörde çalışan her 3 emekçiden 1’inin kayıt dışı olduğu belirtildi. “Sektör büyüdükçe kuralsız, ucuz, baskıcı çalıştırma ve örgütsüzlük de yaygınlaştı” denildi.

EN AZ 157 İŞÇİ ÖLDÜ

Raporun devamında ise Eylül ayında en az 157 işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiği belirtildi.

Raporda şu bilgilere yer verildi:

- Elimize yeni ulaşan bilgiler ışığında Ocak ayında en az 144, Şubat ayında en az 128, Mart ayında en az 130, Nisan ayında en az 189, Mayıs ayında en az 169, Haziran ayında en az 151 işçi, Temmuz ayında en az 201, Ağustos ayında en az 181 ve Eylül ayında en az 157 olmak üzere; Türkiye’de 2018 yılının ilk sekiz ayında en az 1450 işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi...

- 4’ü 14 yaş ve altında olmak üzere 8 çocuk işçi can verdi. Çocuk işçi cinayetleri tarım, kimya, metal ve inşaat işkollarında gerçekleşti...

5 TOMİS yöneticisine sendikal yöneticilik kararı

Geçtiğimiz yıl kurban bayramı arifesinde Bursa’da kurulu Delphi fabrikasında yüzün üzerinde işçi işten atılmıştı.

2017 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi süreci öncesinde Türk Metal ve MESS işbirliğinde yaşanan iş kıyımında çok sayıda TOMİS üyesi de işten atılmıştı. Aralarında sendika yöneticileri de vardı.

İşten atılanların 2 Ekim günü 10. İş Mahkemesi’nde görülen karar duruşmasında, mahkeme işe iade ve sendikal tazminata hükmetti.

5 sendika yöneticisinin dosyasının olduğu duruşmada, yöneticilerin işe

iadesinin yapılmadığı takdirde, çalıştırmışçasına haklarının ve ücretlerinin yöneticilikleri boyunca ödenmesine hükmedildi.

TOMİS MYK’nın davayla ilgili açıklaması şöyle:

“Sendikamızdan bir hukuk zaferi daha!

Renault’da yönetim kurulu üyelerimizden Ali Aldemir şahsında ‘sendika yöneticiliği’ davasını kazanarak işçi sınıfı tarihinde bir ilke imza atan sendika avukatlarımız bugün DELPHİ-APTİV’de çalışırken işten atılan yöneticilerimiz

için açılan davada ‘yöneticilik’ kararı çıkardılar. DELPHİ-APTİV yönetimi davası sonuçlanan 5 yönetici arkadaşımıza, hem dava sonuçlanıncaya kadarki tüm maaşlarını hem de arkadaşlarımızı işe geri almadığı takdirde sendikal görevleri devam ettiği müddetçe çalıştırmış gibi tüm maaş ve haklarını ödemek zorunda. Arkadaşlarımızı tebrik eder, sendika hukuk dairesinden avukatlarımız Zeycan Balcı, Aslı Evke Yetkin, Özgür Yetkin ve Mehmet Can Koyuncu’ya bu büyük kazanımdan dolayı teşekkürü borç biliriz.”

TOMİS MYK Ekim ayı toplantı sonuçları...

Krizi yaratanlar bedelini ödesin! Krizin bedelini ödemeyeceğiz!

Türkiye işçi sınıfının, yıllardır kârlar içinde yüzen patronlar tarafından yaratılan ekonomik krizin cenderesinde boğuştuğu bugünlerde sendikamız MYK'sı toplanmıştır. MYK'mız ekonomik kriz, işçi sınıfına yönelik saldırılar ve örgütlenme sorunları üzerine tartışmalar yürütmüştür.

Ağırlığı ve daha ilk dalgalarından yakıcı şekilde işçi sınıfına zararlar veren ekonomik kriz tartışmaların temel hareket noktasını oluşturmuştur. Türkiye artık bir kriz ülkesidir. AKP hükümeti ve çeşitli kesimlerden her ne kadar da 'kriz yok' açıklamaları gelse de, hayatın kendisi bize krizin yıkıcı etkilerini göstermektedir. Yapılan açıklamalar manipülasyondan, sorumluluğu kendi üzerinden atmaktan başka bir amaca hizmet etmemektedir.

Zira krizin etkileri ile hazırlanan ve Bakan Albayrak'ın açıkladığı Yeni Ekonomi Programı (YEP) adı verilen yakın zamanlı ekonomik program, işçi sınıfının haklarını törpülemek, bugüne kadar hayata geçirilemeyen hak saldırılarını tekrar gündeme getirmektedir. YEP içerisinde; esnek çalışmanın iyice yaygınlaştırılıp işçi sınıfının güvencesizleştirilmesinden, kıdem tazminatının fona devredilerek patronlara peşkeşinden, asgari ücret düzeyinde olan milyonlarca insandan zorunlu bir soyguna dönüşen BES uygulamasının zorunlu olarak 3 yıla çıkarılmasına kadar bir dizi saldırı yer almaktadır.

Birçok şirket piyasaları bahane ederek krizi fırsata çevirmeye başladılar. Kâr rekorları kıran birçok fabrika şimdilerde binlerce işçiyi kapı önüne koyuyor ve daha binlercesi için planlar yapıyorlar. İşçilerin kazanılmış, sözleşme ile bağlanmış haklarına el uzatıyorlar. Temel gıda malzemelerinden, enerji, yakacak ve daha onlarca ürüne yapılan zamlar şimdiden ücretleri pul haline getirmiştir. Önümüzdeki süreç, işçi sınıfını zor günlerin beklediğini gösteriyor.

MYK'mız, işçi sınıfını karşı karşıya kaldığı bu faturayı ödememeye çağırmaktadır. Bu krizin sorumluları sınırsız kârlar elde edenlerdir. Kırdıkları rekorları yaratan bizlere üç kuruşu, insanca yaşamayı çok görenlerdir. Kamu mallarını ve hazinayı kendi yandaşlarına ve patronlara peşkeş çeken hükümettir. Toplumunu kuru ekmeğe talim edip ejder meyveli smoothie'ler eşliğinde ziyafet çekenler bu krizin

sorumlularıdır. Bedelini de bu kesim yani patronlar ödemelidir. MYK'mız işçi sınıfını 'kriz hepimizin krizi' ya da 'kriz mriz yok hepsi uydurmaca' gibi yalan ve manipülasyonlara kanmamaya çağırmaktadır.

İşçi sınıfının krizden etkilenmemesi için vergi adaletsizliğine son verilmelidir. Bu kapsamda asgari ücret vergi dışı bırakılmalı ve kapitalistlere uygulanan vergiler arttırılmalıdır. Öncelikle yeni yıl beklenmeden asgari ücrete ve işçi ücretlerine iyileştirme yapılmalıdır. Başta temel ihtiyaçlarımız olmak üzere elektrik, doğalgaz vb.'lerine yapılan zamlar geri çekilmeli, fiyatlar sabitlenmelidir. İşten atmalar yasaklanmalıdır. İşçi arkadaşlarımız toplu işten atmaları kabul etmemeli ve böylesi durumlarda fabrikalarını terk etmemelidir.

Kendilerini en büyük sendika, en mücadeleci sendika diye adlandıranların büyük bir sessizlik ya da en iyisi göstermelik eylemlerle süreci geçiştirdiğine şahit oluyoruz. Sektörde, büyük işçi kıyımları gerçekleştiriliyor. İşçilerin tazminatı ve enflasyon zammı gasp ediliyor, ücretsiz izinler dayatılıyor, fabrikalarda duruşlar yaşanıyor. Türk Metal ve Çelik-İş, yetki-

li olduğu fabrikalarda bir şey yapmayıp patronlarla ortak oluyor.

Bugünlerde pek çok fabrika işçilerin öfkelerini dindirmek için yeterli olmasa da ücretlerine iyileştirme yaptı. Biz işçiler olarak bu durumu seyretmekle kalmayalım. İşimizi koruma kaygısıyla beklemede kalmayalım. Kaderimizi patronların keyfine bırakmayalım. Ücretlerimizin iyileştirilmesini isteyelim ve diğer işçi arkadaşlarımızla birleşelim. Sessiz kalıp, bekleyen değil hakkını isteyen pozisyon- da olmalıyız. Tüm işçileri bölümlerde, fabrikalarda, meydanlarda aktif mücadeleye çağırıyoruz.

Ekonomik krizin yıkıcı etkileri arttıkça, işçiler arasında yaygın intihar, cinnet, kendini yakma vb. vakalar ile karşı karşıyayız. Bu tarz eylemlerin artmasının tek sebebi vardır: Sömürü düzeni! Bu tarz eylemlere son vermek istiyorsak örgütlenmeli, sendikali olmalıyız. Birlikte, omuz omuza vereceğimiz mücadeleler sayesinde hem birçok işçi kardeşimizin canına son vermesini engelleyebilir hem de istediğimiz bir hayatı var edebiliriz.

MYK'mız geçmiş dönem kendi çalışmasını değerlendirmiş, krizin etkilerine karşı daha güçlü bir çalışma için planları-

nı ve araçlarını belirlemiştir. Tüm üyelerimiz ve işçi kardeşlerimizi krizin etkilerine karşı sendikamız çatısı altında daha güçlü yan yana gelip birlikte hareket etmeye davet ediyoruz.

Krizi gündeminin yanı sıra sendikamız çeşitli iller ve bölgelerde süren faaliyetlerini de değerlendirmiştir. Başarılı bir örgütlenme için olumlu ve olumsuz yanlarını tartışarak gelecek için dersler çıkarmıştır.

Yaklaşık 2500 metal işçisini ilgilendiren EMİS süreci ele alındı. Uyuşmazlık zabıtlarının tutulduğu sürece varan EMİS kapsamındaki işçi kardeşlerimizi selamlıyoruz. Geçen sözleşme döneminde olduğu gibi bu sözleşme döneminde de sendikalarının onlardan habersiz hareket etmemesi için sürece daha fazla sahip çıkmalarını, söz, yetki ve karar haklarını ellerine almak ve patronun da oyunlarına alet olmamak için birliklerini güçlendirmeye davet ediyoruz.

3. havalimanı inşaatında çalışan binlerce işçi çalışma koşullarının düzeltilmesi için iş bıraktı. İnsani taleplerinin kabul edilmesini isteyen işçilerin direnişini görmezden gelen AKP iktidarı ve yandaş medya haklı direnişi karalamayı tercih etti. Yandaş firma ve taşeronlar, yanlarına aldıkları jandarma ve polis gücüyle direnişi bastırma yoluna gitti. İnşaatı yapılan gece yarısı operasyonu, yüzlerce işçi günlerce gözaltında tutuldu. Aralarında sendikacıların da olduğu 24 işçi tutuklandı. Neredeyse her gün yaşanan iş kazalarında birçok işçinin hayatını kaybettiği ya da yaralandığı havalimanı inşaatında çalışan işçilerin mücadelesini yürekten selamlıyoruz. Tutuklanan işçilerin derhal serbest bırakılması gerektiğinin bir kez daha altını çiziyoruz.

MYK'mız iş işleyişe dönük yürüttüğü tartışmalarda üye aidatlarının toplanması, sendikamızın mali tablosu, örgütlenme çalışmasına yönelik hazırlanacak yayınların düzenlenmesine dair planlamalar yapmıştır. Belirlenen planlar çerçevesinde tüm üyelerimiz bilgilendirilecektir.

Ülkenin dört bir yanında direnen tüm işçileri selamlayan MYK'mız, tüm işçi, emekçileri direnişçi işçilerle sınıf dayanışmasına çağırmaktadır.

TÜM OTOMOTİV VE METAL İŞÇİLERİ SENDİKASI (TOMİS) MERKEZ YÖNETİM KURULU

Kendini bildi bileli ve ölene kadar, hep devrimci!

Devrime ve sosyaliz

DEVİRİMİN UZUN KOŞUCUSU

29 Eylül 2018'de yitirdiğimiz 1952 doğumlu Teslim Demir yoldaşın yüreği en geç 1968'den itibaren, demek ki tam yarım yüzyıldır, devrim ve sosyalizm davası için çarpıyordu. En geç 1973 yılından beri, demek ki tam 45 yıldır, örgütlü bir devrimciydi ve kelimenin en tam anlamıyla, geceli gündüzlü devrim için çalışıp durdu. Bu uğurda birden fazla kez tutuklamalar yaşadı, işkencelerden geçti, zindanlarda yattı, mahkemelerde yargılandı. Ama son nefesine kadar inandığı ve bir ömür boyu bağlandığı davasına sadık kaldı. Bu davanın bir önderi, ama yüzlerce, binlerce devrimcinin tanıklık edebileceği gibi, aynı zamanda bir sıra neferiydi. Liderlik özellikleri ve konumuna rağmen en sıradan işleri de gündelik olarak omuzlamaktan geri durmayan gerçek bir devrim işçisiydi. Kusursuz değildi; tersine, hepimiz gibi çeşitli türden kusurları vardı. Ama devrim ve sosyalizm davasına bağlılıkta kusursuzdu. Yaşamında bu davayı ilerletmek için geceli gündüzlü çalışıp didinmenin ötesinde bir şey yoktu.

Şair '71 Devrimci Hareketi'nin efsanevi devrimcisini "En uzun koşuysa elbet / Türkiye'de de Devrim / O, onun en güzel yüz metresini koştı" dizeleriyle yüceltimişti. Deniz Gezmiş'in devrime adanmış kısa ve yoğun yaşamı üzerinden vurgu ve dolayısıyla dikkatler, doğal olarak son dizede odaklanır. Oysa devrime adanmış başka yaşamlar üzerinden bakıldığında, bu kez ilk dize de özel bir anlam ve önem kazanır. Devrim denilen uzun koşunun "en güzel yüz metresi"ni koşanlar bizlere yolu açtılar ve devrime adanmayı en yüce bir değer olarak miras bıraktılar. Geride kalanlardan en büyük beklentileri ise devrim koşusunun kesintisiz bir biçimde sürdürülmesi olabilirdi. Türkiye'de yükselişler ve düşüşlerden, başarılar ve yenilgilerden oluşan son yarım yüzyıllık devrim mücadelesi, bize bu "en uzun koşu"yu kesintisiz bir biçimde sürdürebilmenin anlamı ve önemini de göstermiş bulunuyor. Bir ya da birkaç etap sonra yılıp yorulup yolda kalanlardan oluşan büyük insan mezarlıklarının da tanıklık ettiği gibi...

Teslim Demir yoldaşın kesintisiz bir

devrim koşusundan oluşan yarım yüzyıllık yaşamını ancak bu gerçeğin ışığında tam olarak anlayabilir, anlamlandırabiliriz.

DEVİRİM MARATONUNUN İLK ETABI

Siyasal yaşama, kendi kuşağının hemen tüm Dersimli gençleri gibi, '60'lı yıllardaki sosyal uyanışın ve sol dalganın etkisi altında daha liseli bir öğrenciyken katıldı. Dönemin sonuna doğru artık heyecan dolu bir devrimciydi ve kuşağının birçok genç insanı gibi muhtemelen o da üniversite yaşamı üzerinden toplumsal kaynaşmaların merkezlerine ulaşma sarsıcılığı içindeydi.

Ne var ki 1971 yılında Ankara'da Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'ne girdiğinde, o günün Türkiye'sinde artık tümüyle farklı bir atmosfer egemendi. Sosyal uyanış boğmak ve toplumsal muhalefeti ezmek üzere ABD güdümlü 12 Mart askeri faşist darbesi gerçekleşmiş, tüm ülkeyi faşist bir terör dalgası sarmıştı. Sürek avları, sonu gelmez katliamlar, toplu tutuklamalar ve işkence, dönemin gündelik uygulamalarıydı.

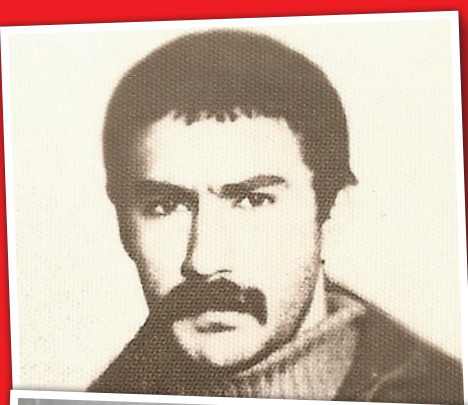
Bu zor dönemi Ankara'nın devrimci öğrenci çevreleri içinde devrime inanç ve faşizme hınç biriktirerek geçiren Teslim Demir, genç bir devrimci olarak ideolojik bir tercihten çok, muhtemeldir ki Denizler'in idam sehvasında ölümü yığıtçe kucaklamış olmalarının yoğun duygusal etkisi altında, THKO'ya yöneldi. Sürek

avından arta kalmış sınırlı sayıda militandan oluşan şekilsiz ilişkiler ağı içinde yer aldı. Bu, Sinan yoldaşın kesintisiz bir biçimde 45 yıl sürecek örgütlü siyasal yaşama bir ilk adımıydı ve yaşamında bir dönüm noktasını işaretliyordu.

1974 yılında baş gösteren ilk öğrenci hareketlenmelerinin ve kitlesel örgütlenme çabalarının içindeydi. Fakat birçoklarından farklı olarak o artık kendine özgü özel ilişkiler ağı içinde profesyonel çalışan örgütlü bir devrimciydi. Toparlanmak ve merkezleşmek çabası içindeki THKO'nun hem Ankara'da hem Dersim'de çalışma yürüten bir militanıydı. Çok geçmeden ağırlık Dersim'e kaydı ve bu ildeki çalışmanın birinci dereceden sorumlusu oldu.

DERSİM MERKEZLİ KÜRDİSTAN ÇALIŞMASININ MİMARİ

Teslim Demir'in yarım asırlık siyasal yaşamında Dersim (giderek Kürdistan) çalışmasının apayrı bir yeri var. 1974 yılı ortalarında Dersim'e dışarıdan uğrayan bir gözlemci, hemen her devrimci siyasal yapının bu ilde bir güç olduğunu, fakat nedense bir tek THKO'dan ortada hemen hiçbir iz bulunmadığını sanabilirdi. Oysa durum görüldüğünden farklıydı. Sinan yoldaş o günler için gerçekten şaşırtıcı olan bir beceri ve başarıyla il çapında bir ilk ilişkiler ağı yaratmıştı bile. Bu ağ Dersim'in en iyisinden bir dizi önemli devrimci militanına dayanıyordu ve o sıralar

zme adanmış yarım yüzyıl!

ilin öteki sol çevreleri bile bunun henüz farkında değillerdi. Yoldaş bu denli ustalık ve derinden çalışmıştı.

1974 yılı ortalarında ortada henüz izi görünmeyen THKO, yalnızca üç yıl sonra, kabaca 1977 ortalarında, Dersim'in en güçlü siyasal akımlarından biri haline gelmişti. Oysa saflarında yer aldığı THKO henüz açık ve net bir politik çizgiden yoksundu, belirsizlikler, bocalamalar ve nereye varacağı bilinmeyen arayışlar içeriydi (bundan ancak 1978 yılı başlarında kurtulabilecekti). Teslim Demir yoldaş buna rağmen temsil ettiği hareketi Dersim gibi önemli bir mücadele merkezini denebilir ki en güçlüsü yapmayı başarmıştı. Denizler'in devrimci mirasına dayanmak kuşkusuz bunda belirleyici paya sahipti. Ama bunu somut başarı olarak ete kemiğe büründüren de bizzat Teslim Demir yoldaşı. Onun güven veren kişiliği, davasına sarsılmaz bağlılığı, tükenmek bilmez çalışma azmi, çalışma enerjisi ve elbette kendine özgü örgütlenme becerisiydi.

Bu beceri ve başarıyı aynı yıllar içinde Elazığ'dan başlayarak adım adım Kürdistan'ın öteki kentlerine de taşımaya yöneldi. Dönemin Kürt hareketlerinden gelen ağır ulusalçı cereyanı göğüsleyerek THKO'nun bir dizi başka Kürt ilinde güç olmasında önemli bir rol oynadı.

Bu belirgin başarının doğal sonucu olarak 1977 Haziran'ında THKO Geçici Merkez Komitesi'ne alındı. Ekim 1978'de TDKP İnşa Örgütü'nü ilan etmek üzere

toplanan THKO Konferansı'na katıldı. Şubat 1980'de toplanan TDKP Kuruluş Kongresi'ne Kürdistan'ı temsilen katılan tek delegeydi ve kongrede Merkez Komitesi'ne seçilmişti.

METRİS ZİNDANINDA BEŞ DİRENİŞ YILI

TDKP Kuruluş Kongresi'nden sekiz ay sonra gerçekleşen 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi, Teslim Demir yoldaşın yaşamında bir başka dönüm noktası oldu. 9 Nisan 1981'de gerçekleşen merkezi darbeye tutuklananlar arasındaydı. Tutuklamayı izleyen büyük manevi çöküntünün asli sorumlularından değildi ama tümüyle de dışında kalamadı. Metris'teki tutukluluğu gündelik terör ve direniş koşullarında beş yıl sürdü. Farklı devrimci parti ve örgütlerden devrimciler, tutukluluğu boyunca sergilediği devrimci moral gücün ve direnişçi tutumun dolaysız tanığıdır.

DEVİRİMCİ KOPUŞUN SÜRÜKLEYİCİSİ

1986 Nisan'ında zindandan direnişler içinde moral açıdan yenilenmiş ve düşünsel bakımdan daha da olgunlaşmış olarak çıktı. Bizzat yaşadıkları ve gözlemlediklerinin de etkisi altında eski önderlik, örgüt ve çizgiye güvenini önemli ölçüde yitirmişti. Bu onun 12 Eylül yenilgisiyle yüzleşme ve devrimci özleştiril bir yenilenmeye yönelmesine adeta önden bir hazırlık olmuştu.

1986 yılının ikinci yarısından başlayarak TDKP bünyesinde ağır ve kolay yenilginin muhasebesi üzerinden yaşanan tartışmaların ve iç mücadelelerin merkezinde etkin bir taraf olarak yer aldı. Süreç saflaşma ve ayrışmayı kaçınılmaz hale getirdiğinde ise devrimci kopuşun kararlı ve sürükleyici temsilcilerinden biri oldu.

Türkiye devrimci hareketine yirmi yıldır soluksuzca emek vermişti. Ağır ve kolay yenilgi sürecinde büyük ölçüde tahrip olmuş bulursa da, '70'li yıllarda TDKP şahsında yaratılmış politik-örgütsel birikimin dolaysız temsilcilerindendi, Kürdistan'daki başarınansa baş mimarıydı. Fakat bütün bunlar onun için geriye dönük tereddütlerin değil, kesin ve kararlı bir tutumla ileriye sıçramanın dayanaklarıydı. Kolay yenilginin derindeki nedenleriyle yüzleşmeden ve bunun ürünü köklü bir ideolojik yenilenme yaşamadan, devrim mücadelesini ve dolayısıyla geçmiş devrimci birikimi, değil bir adım ileriye taşımak, bulunduğu sınırlarda devrimci bir zeminde korumanın bile olanaksız olduğunun bilincindeydi. Devrimci kopuştaki kararlılığını belirleyen (kopuş sonrası dönemin geride kalanlar şahsında apaçık biçimde çoktan doğrulamış bulunduğu) bu duru ve yalın düşüncüydü.

Kaldı ki yaşadığı düşünsel gelişmenin ardından Teslim Demir ve yoldaşları için artık sorun, temel özellikleri yönünden aynı kategori içinde yer alan halkçı devrimci hareketin şu veya bu grubu ya da örgütü de değildi. Onların tavır ve yöne-

limlerini belirleyen, Türkiye devrimine ve işçi sınıfına karşı sorumlulukları oldu. Onlar için aslolan, "onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınması"ydı (TKİP Kuruluş Kongresi Bildirisi).

Teslim Demir yoldaş ömrünün sonraki otuz yılını buna adadı.

EKİM'İN VE TKİP'İNİN KURUCU KADROSU

Geleneksel halkçı devrimci çizgiden kopuşun kısa ve sade bir bildiriyle ilan edildiği 1987 Nisan'ı, onun devrimci siyasal yaşamında yeni bir başlangıçtı. Politik ve örgütsel açıdan neredeyse sıfırdan çıkılan bir yol, dolayısıyla alabildiğine zor bir başlangıçtı bu. Elde yalnızca oluşumuna birinci dereceden katıldığı ve kendisi için ömrünün sonuna kadar büyük heyecanların konusu olan yeni ideolojik çizgi vardı. Üstelik henüz yalnızca genel çizgiler halinde, açılıp işlenmemiş haliyle.

Anlamalı bir rastlantıyla, Ekim Devrimi'nin dünya ölçüsünde büyük tartışmalara vesile olan 70. Yılında, 1987 Ekim'inde, aylık illegal bir yayınlara yola çıkıldı. Yalnızca üç buçuk yıl sonra, 1991 yılı başında, yerel örgütlerin seçtiği yirmiyeye yakın delegayla EKİM 1. Genel Konferansı toplandı. Kuşkusuz bu kolektif irade ve

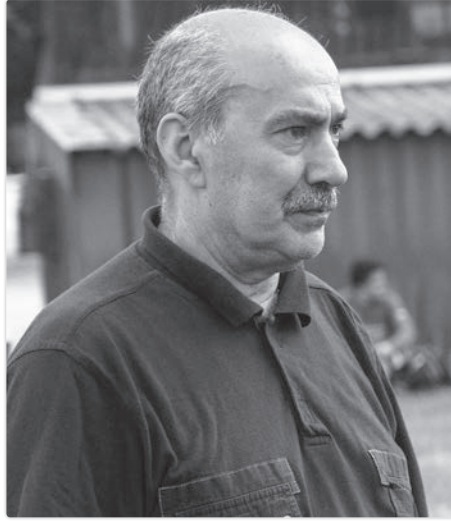

emeğin ürünü bir başarıydı. Ama Teslim Demir yoldaş bu başarının onurunu en dolaysız biçimde taşıyanlardan biriydi.

TKİP Kuruluş Kongresi'ni önceleyen on yıllık dönem boyunca, çok kısa aralıklar dışında hep Türkiye'deki çalışmanın başında ve içinde oldu. Siyasal ömrünün ilk yirmi yıllık dönemi boyunca Dersim'de ve giderek Kürdistan'da gençlik, köylülük ve kent küçük-burjuva katmanları içinde çalışmıştı. Şimdi büyük sanayi kentlerinde ve işçi sınıfı içinde çalışmanın heyecanını yaşıyordu. Zonguldak'ta patlak veren büyük madenci fırtınasının 1991 yılı başında kırılmasıyla sona eren ilk üç yıl hariç, çalışmanın verimi yönünden alabildiğine zor bir dönemdi bu. Teslim Demir ve yoldaşları, bu zor dönemi illegal temellere oturan devrimci bir örgütü koruyup geliştirerek ve sınıf çalışmasında her şeye rağmen belli mesafeler almayı başararak yaşadılar. Böylece 1998 yılı sonunda partinin kuruluş kongresine varan zorlu süreci omuzlamış oldular.

Parti öncesi örgütümüzün sık sık polis saldırılarıyla karşı karşıya kaldığı bir dönemdi bu. Bunların birinde, 1996'da, Adana örgütümüze yönelik bir toplu operasyonda Teslim Demir yoldaş da yakalandı. Kirli savaşın çığırından çıktığı, baskı ve işkence uygulamalarında sınırların aşıldığı bir dönemdi. Fazladan Adana Emniyet Müdürlüğü "buza yatırma" işkencesiyle ünlüydü. Ön plandaki öteki yoldaşlarıyla birlikte günlerce işkence gördü. İşkencehaneden kendisinin ve örgütünün onurunu en tam biçimde korumuş olarak başı dik çıktı. Sahte kimlikle yakalanmıştı, gerçek kimliği açığa çıkmadı. Sahte kimlikle tutuklandı, zindanda yattı, yargılandı ve çıktı.

Parti inşa süreci içindeki EKİM'in son ikisi Türkiye topraklarında gerçekleşen her üç konferansına da önderlik kadrolarından biri olarak katıldı. Tüm bu çabaların odaklandığı yakın hedef devrimci sınıf partisinin inşasıydı. On yıllık zorlu bir sürecin ardından nihayet toplanan TKİP Kuruluş Kongresi'nin ön hazırlık çalışmasını üstlenen çekirdek kadro içinde yer aldı. Program ve tüzük başta olmak üzere

re tüm tartışmalara etkin biçimde katıldı. TKİP'nin kuruluşunu ilan eden kongrede Merkez Komitesi'ne seçildi.

Kuruluş Kongresi'ni izleyen aylarda birbirini izleyen bir dizi örgütsel darbe ve bunun yarattığı özel koşullar üzerine yurtdışında kaldı.

YURTDIŞINDAKİ ÇALIŞMA VE MÜCADELENİN HER ALANINDA BİR SIRA NEFERİ!

Teslim Demir yoldaşın hareketimizin saflarındaki ilk on yılı kısa aralıklar dışında Türkiye'de ve ağır illegalite koşulları içinde geçmişti. Almanya merkezli yurtdışı çalışmasında ise artık gözler önündeydi. Dolayısıyla bu dönemki siyasal çalışmasına ve mücadelesine yalnızca biz değil, Türkiye solu ve Kürt yurtsever hareketi de tanıklıktır.

Teslim Demir yoldaş bu yeni çalışma alanında da ülkedeki türden bir heyecan ve enerjiyle hareket etti. Ülkedeki olumsuz gelişmelerin etkisi altında yurtdışında solun geneli payına sürekli biçimde zayıflayan devrimci siyasal atmosfer ve daralan kitle tabanı koşullarında, TKİP yurtdışı örgütünü ve çalışmasını ayakta tutmak ve olanaklı sınırlar içinde geliştirmek için olağanüstü bir çaba harcadı. Nesnel koşulların tüm elverişsizliğine rağmen bunda asgari bir başarı da sağladı. Yediği büyük darbeler altında yıllar boyunca büyük zorluklarla boğuşan par-

tisinin yeniden toparlanmasına yurtdışından yapılabilecek her türden katkının azamisini yapmaya çalıştı.

Tüm bunlar onun Avrupa'daki çalışma ve mücadelede oynadığı rolün partimize ilişkin yönleridir. Oysa o belli bir partinin sınırlarına sığmayacak türden devrimcilerin iyi bir örneğiydi ve Avrupa'daki misyonuna da buradan bakıyordu. Gerçekleşen her türden eylemin, etkinliğin, toplantının, tartışmanın, konferans ya da panelin içinde, birçok durumda da bizzat örgütleyenlerden biri olarak yer alıyordu. Devrimci kişiliği, herkesçe izlenen emektar pratiği, on yıllardan süzülüp gelen politik ve örgütsel birikimi ve deneyimi, tüm bunlar ona solun ortak platformlarında adeta kendiliğinden bir ayrıcalıklı alan açıyordu. Meydanlardaki kürsüler ya da salonlardaki mikrofonlar ona pek az durumda kapalı kalabilirdi. Dinleyici olarak katılmış olsa bile, durum gerektiriyorsa eğer, o kendini çok geçmeden kürsüde bulabiliyor ve bu pek az durumda yadırganıyor, çoğu durumda ve özellikle de dinleyiciler tarafından memnuniyetle karşılanıyordu. O, Türkiye solunun genel bir saygıyla karşılanan "Sinan Hoca"sıydı. Bugün Türkiye solunun Avrupa çalışmasında belli bir politik ve moral düzey korunabiliyorsa eğer, bunda Teslim Demir yoldaşın inkar edilemez bir payı vardır.

Yurtdışında yaşıyor ve çalışıyor olması, ülkedeki siyasal atmosferi ve parti yaşamının sorunlarını yakından izlemesine

engel değildi. Akli ve yüreği ile hep ülkedeki mücadeledeydi. Partinin yaşamına olanaklı her yolla katılıyor, parti yayınlarına çok düzenli bir biçimde katkıda bulunuyordu.

ZOR DÖNEM DEVRİMCİSİ

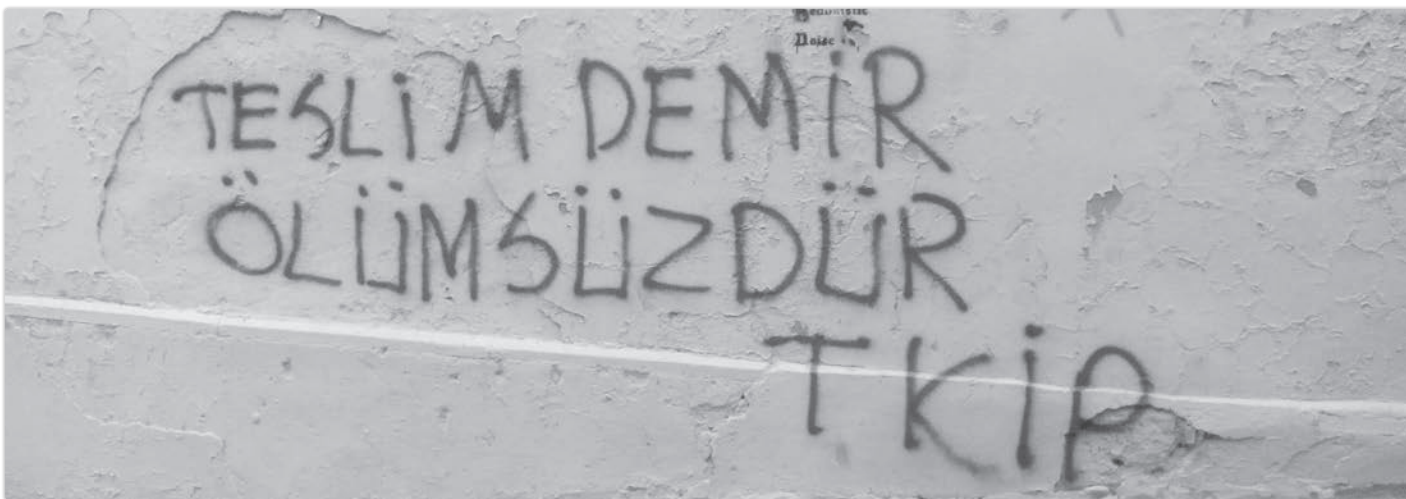
Partimiz "zor dönem" tanımını, akla ilk elden gelebileceği gibi hiç de ağır baskı ve terör üzerinden değil, fakat devrimci siyasal mücadele bakımından son derece elverişsiz koşullarla belirlenen bir tarihi dönemi nitelemek üzere kullanmaktadır. Bu dünya ölçüsünde neo-liberal karanlık çağla belirlenen bir özel evredir ve Türkiye'nin kendine özgü koşullarında bunun sonuçları kendini daha ağır bir biçimde göstermektedir. Böyle bir zeminde devrimci kalabilmek, dahası devrimci yükseliş dönemlerinin inancı, enerjisi, coşkusu ile geceli gündüzlü çalışmayı sürdürebilmek kolay değildir. Partimiz için "zor dönem devrimcisi" bunu başarabilendir.

Teslim Demir yoldaş hiç tartışmasız bunu başarabilenlerdendir. '70'li yılların Dersim'inde hangi heyecan ve enerjiyle çalışmışsa, '90'lı yılların Türkiye'sinde ya da 2000'li yılların Avrupa'sında da aynıını sürdürebilmiştir. '70'li yılların Dersim'inden 2000'li yılların Avrupa'sına, her sol siyasal çevreden yüzlerce, binlerce insan bu gerçeğin dolaysız tanığıdır. O, devrimin yorulmak bilmez bir emekçisi, gündelik dilde kullanılan bir ifadeyle gerçek bir hamalıydı.

Ve bu, ancak devrim ve sosyalizm davasına gerçek bir inanç ve bağlılık varsa olanaklı olabilecek bir kimlik ve kişilik özelliğidir. Teslim Demir yoldaşta bu vardı. Üstelik, ilk gençlik yıllarında olduğu gibi, kabaran ve insanları kendiliğinden kitlesel boyutlarda içine çekip alan devrimci dalganın yarattığı salt bir heyecanın değil, fakat artık tümüyle derin bir ideolojik kavrayışın ürünü olarak...

DEVİRİM VE SOSYALİZM DAVASINA SARSILMAZ İNANÇ

Halkçı çizgiden kopuşun yarattığı ideolojik yenilenme, Teslim Demir yoldaş

için her zaman büyük heyecanların ve mutluluğun konusu olageldi. Halkçı eklektizmin terk edilerek marksist dünya görüşünün devrimci diyalektik yöntemi ve proleter sınıf özü üzerinden kavranmasının yarattığı düşünsel güç ve imkanların hep farkında oldu. Partisine de buradan gelen derin bir güven ve bağlılık duydu her zaman.

Devrim davasına ve sosyalizme derinden inancı, sağlam bir dünya görüşüne dayanıyordu. Bu üstünlüğü on yılların mücadele deneyimi ve birikimi tamamlıyordu.

Bu özelliği ile Teslim Demir yoldaş partimizin doğal önderlerinden biri durumundaydı. Örneğin, 2015'te toplanan TKİP V. Kongresi'nde, Merkez Komitesi'ne seçilenler arasında yer almıyordu (yurtdışında çalıştığı için bu göreve talip de değildi). Ama seçilen MK üyelerinin tümü için önderlik otoritesi tartışmasızdı. Mevkiden değil fakat birikim ve deneyimden gelen bir doğal sonuçtu bu. Kongre içindeki ağırlığı üzerinden de bu açıklıkla görülebiliyordu.

DEVRİMCİ HAREKETE VE PARTİMİZE VASİYETİ

Teslim Demir yoldaş şahsında Türkiye devrimci hareketi yarım asırlık bir çınarını yitirdi. Burada en genel çizgiler halinde özetlenen yaşamı bunun tanığıdır. Yitirilen, '60'lı yıllardan 2010'lara çok sayıda devrimci kuşağa yoldaşlık etmiş ve son nefesine kadar da hep devrimci kalmış, örneğine artık çok rastlanmayan türden bir değerli insandır.

Türkiye devrimci hareketinin geçmiş politik ve moral kazanımları konusunda hepimizi aşan bir hassasiyeti ve sahiplenici tutumu vardı. Öteki siyasal parti ve gruplardan yüzlerce insanın dolaysız biçimde tanıklık edebileceği gibi, ayırım gözetmeksizin, '71 Devrimci Hareketi'nin kendini devrim uğruna feda etmiş önderlerine her zaman derin bir saygı ve bağlılık içinde oldu. Devrim mücadelesinde bu denli soluklu olmasında, son nefesine kadar davasına bağlı kalmasında bunun da kesin olarak bir payı vardır.

Partimiz ve Türkiye işçi sınıfı günümüz koşullarında yeri zor doldurulur bir değerli evladını yitirdi. '60'lı yılların ikinci yarısından günümüze mücadelenin çok değişik safhalarında yer almış, çok değişik alanlarında bulunmuş, keskin bir gözlem gücü ve güçlü bir hafızası olan Teslim Demir yoldaş şahsında partimiz, hiç abartmasız deneyim birikiminin ve devrim tarihimize ilişkin hafızasının paha biçilmez bir bölümünü yitirdi.

Partisinin sınıf çalışması alanında şu son yıllarda ortaya somut örnekler üzerinden çıkan açık başarısı, onun en büyük mutluluk nedenlerinden biriydi. Adı

artık Greif işgalleriyle, Metal Fırtınalarla anılan bir partinin mensubu olmaktan onur ve gurur duyuyordu.

O komünist bir işçi sınıfı devrimcisiydi. Türkiye işçi sınıfının gelecekte oynayacağı devrimci role güveni tamdı. İşçi sınıfına güven duyulmadan, bu çerçevede tüm güç ve olanaklar devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefi doğrultusunda seferber edilmeden, devrimci siyasal mücadelede sözü edilebilir bir mesafe alınamayacağına da tam olarak bilincindeydi. Partimizin devrimci bir sınıf hareketi geliştirme hedefine odaklanmasını bu çerçevede fazlasıyla önemsiyor, buna yönelik azim ve kararlılığından da kuşku duymuyordu.

Bu söylenenlerin ışığında, TKİP 11. Yıl etkinliğinde yaptığı konuşmanın aşağıya alınmış son bölümü, onun Türkiye devrimci hareketine bir vasiyeti gibi de okunabilir:

"İşçi sınıfı bugünün Türkiye'sinde konuşmuş burjuva sınıf düzeninin karşısına dikilecek güç ve kapasitedeki biricik gerçek sınıftır. Ya bu sınıfı bugünkü dağınlığından, güçsüzlüğünden ve örgütsüzlüğünden kurtararak, siyasal mücadele sahnesine etkin bir güç olarak çıkarırsınız! Böylece sorunların çözümünün, yani devrimin yolunu açarsınız! Ya da devrim iddianız boş bir laf olarak boşlukta kalır! Köklü toplumsal ve siyasal sorunların çözümünü adına ileri süreceğiniz her reçete oyalayıcı bir aldatmaca olmaktan öteye gidemez."

"TKİP III. Kongresi'nin partimiz adına bir kez daha yükselttiği 'Parti, Sınıf, Devrim!' şiarının tüm anlamı da buradadır. Sınıfa dayalı devrimci parti ve devrimcileşmiş bir işçi sınıfı hareketi, burjuva sınıf düzeni koşullarında, muzaffer bir devrime yürüyebilmenin biricik olanaklı yoludur. Gerisi boş laftır, devrim ve devrimcilik adına boş ve sonuçsuz işlerle uğraşmaktır, zamanı ve kendini boşa tüketmektir."

Partimiz onun konuştuğu salonda çınlayan bu çağrısını kendi payına da bir vasiyet kabul edecektir. Bu çerçevede TKİP V. Kongresi'nin *"Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!"* hedef ve şiarına yeni bir güçle sarılacaktır. Bu, bundan böyle bizim için Teslim Demir yoldaşın anısına bağlılığın da bir göstergesi olacaktır. Onun vasiyetini devrimci siyasal çalışma ve mücadele içinde ete kemiğe büründürmek, anılarına hep bağlı kaldığı geçmiş devrimci kuşakların emeklerini gelecekte yaşatabilmenin de biricik gerçek yoludur partimiz için.

Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ
4 Ekim 2018

Sinan yoldaş ölümsüzdür!

Türkiye devrimci hareketinin önemli isimlerinden ve sınıfın partisinin kurucu kadrolarından biri olan Sinan (Teslim Demir) yoldaşın ardından mücadelesine ve ona dair bir şeyler söylemek zordur.

Partisine ve onun sınıfla bütünleşmesi mücadelesinde, sınıfın devrimci eylemini büyütme mücadelemizde son nefesine kadar emeğini eksik etmeyen yiğit bir devrimci olan Sinan yoldaşın taşıdığı orak çekiçli kızıl bayrak biz sınıf devrimcilerinin ellerindedir. Sinan yoldaş, Almanya'da bir dostunun dediği gibi, partisinin bayrağını her daim güçlüce tutan bir devrimcidir.

Şimdi bizlerin yapması gereken çok açıktır. Habipler'in, Ümitler'in, Hatice'lerin, Alaattin, Hüseyin ve Sinan yoldaşların bugünlere getirdiği sınıfın dev-

rimci komünist partisini er ya da geç etle tırnak gibi bütünleştirmektir. Dünyada işçi sınıfı ve emekçiler çıkış aramaya çalışmaktadır, Türkiye'de de tüm dünyada olduğu gibi işçi ve emekçiler ayağa kalkmaya çalışmaktadır. Kapitalizm can çekişmektedir, çürümüş ve koçmuş düzen yıkılmayı beklemektedir.

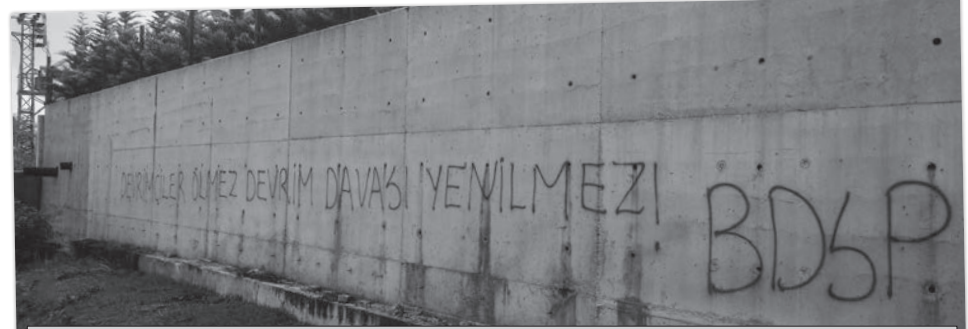
Bizler de sınıf devrimcileri olarak tüm hazırlığımızı ona göre yapacağız. Bizlere emanet edilen bu kızıl bayrağı sermayenin burçlarına dikene kadar, sınıfın devrimci hareketini örgütleme çabamızı daha da büyüteceğiz.

Sinan yoldaş ölümsüzdür!

Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez!

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

TRAKYA'DAN SINIF DEVRİMCİLERİ

Teslim Demir yazılamalarla selamlandı

Yakın zamanda yaşamını yitiren, EKİM hareketi ve Türkiye Komünist İşçi Partisi'nin (TKİP) kurucu kadrolarından olan Teslim Demir, İstanbul ve Trakya'da yapılan yazılamalarla selamlandı.

Kadıköy'de Bahariye Caddesi ve Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nin bulunduğu sokak ile Bakırköy'de İncirli Caddesi'ne "Teslim Demir Ölümsüzdür/DGB" yazılamaları yapıldı.

Esenyurt'ta ise Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) Esenyurt meydana yakın bir noktada "Teslim Demir Ölümsüzdür/BDSP" yazılaması yapıldı.

Trakya BDSP de Çorlu ve Çerkezköy'de yazılama faaliyeti gerçekleştire-

rek şu açıklamayı yaptı: *"Yaşamını işçi sınıfın devrimci eylemini örgütlemeye ve işçi sınıfını devrimci partisi ile etle tırnak gibi bütünleştirme mücadelesine adanmış, bu uğurda son anına kadar mücadele eden Sinan yoldaş Çerkezköy'de sanayi duvarlarına taşıdık."*

Çorlu ve Çerkezköy OSB'de işçi geçiş güzergâhlarına 'Sinan yoldaş ölümsüzdür!' ve 'Devrimciler ölmez devrim davası yenilmezdir!' şiarlı, BDSP imzalı yazılamalar yapıldı. Sınıfın devrimci iktidarını örgütleme mücadelesini yoldaşlarımızın bizlere bıraktıkları miraslarla büyüterek örgütlemeye devam edeceğiz. Bu yolda sabırlı ve kararlıyız."

Cihatçılar İdlib'den temizlenecek, “diyeti” Türkiye halkları ödeyecek!

Cihatçı çetelerin işgal ettiği bölgeleri tek tek geri alan Beşşar Esad yönetimi, “son cephe” sayılan İdlib kentinde de denetimi ele almaya hazırlanıyor. Suriye’ye karşı savaşta kullanılan en azgın cihatçıların toplandığı kentte gerilim had safhada... Çeteler dahil olmak üzere, sona geldiğini herkes biliyor. Bundan dolayı taraflar “en az zararlı” işten sıyrılmanın yollarını arıyorlar.

Kenti işgal eden çetelerle yıllardan beri girift ilişkiler içinde bulunmasından dolayı okkanın altına giren AKP iktidarı, ülkenin başına kirli bir bela sarmış bulunuyor. Zira ağır silahlarını bırakmaya ikna ettiği/edeceği cihatçıları Türkiye’ye taşıdığı söyleniyor.

Cihatçıların Türkiye’ye taşınmaya başladığına dair güçlü iddialar var. Bunun arkasının geleceği de kesindir. Bazı çeteler anlaşmaya karşı olduklarını ilan etseler de, belirlenen son tarih olan 15 Ekim yaklaşınca bunların da bir kısmı anlaşmayı kabul edecek. Her şeye rağmen savaşta ısrar eden çeteler olsa da çoğunluğun anlaşma yolunu seçeceğini dair kanı ağır basıyor.

İdlib’i işgal eden çetelerin Türkiye üzerinden oralara taşındığını herkes biliyor. BM Genel Kurulu’na katılmak için gittiği New York’ta Lübnan’dan yayın yapan *al Mayadeen* kanalına mülakat veren Suriye Dışişleri Bakanı Velid el Muallim, Türkiye’nin İdlib’teki cihatçıların ismini ve nerede bulunduğunu tek tek bildiğini ve çetelerin MİT’e tabi olduğunu öne sürdü. Buna dayanarak Türkiye’nin Rusya ile yaptığı anlaşmayı uygulama gücüne sahip olduğunu be-

lirten el Muallim, kentin her koşulda cihatçılardan temizleneceğini de söyledi.

Suriye yönetimini yıkmak için cihatçıları yedi yıl boyunca destekleyen/kullanan AKP iktidarı, onlarla baş başa kalma noktasına varmış görünüyor. Kucağında bulduğu bu tetikçi ordusunu ülkenin üzerine fırlatan T. Erdoğan’la müritleri, ülkede yaşayan halkların can güvenliğini riske atıyorlar.

İdlib’te çatışmayı önlemekle övünen AKP şefleri, ülkeye taşıdıkları cihatçıların oluşturduğu tehditten ise söz etmiyorlar. Rusya, İran, Suriye’nin her biri Türk devletinin üstlendiği sorumluluğu yerine getirmesini istiyorlar. Konuya dair açıklamalardan yansıyanlara bakıldığında, AKP iktidarının üstlendiği sorumluluğu yerine getirmek için ciddi bir çaba harcadığı anlaşılıyor. Zira hedeflenen sonucun alınmaması duru-

munda 15 Ekim’de Suriye ile müttefikleri tarafından savaş fiilen başlatılacak.

Rusya nezdinde altına girdiği taahhütlerle ayak direyen cihatçılar arasında sıkışan Türk sermaye devleti, savaşmakta ısrar eden çetelerle doğrudan çatışmaya girmek zorunda kalabilir.

Görünen o ki, cihatçı çeteler AKP iktidarının elinde iki ucu keskin bir kılıç haline gelmiştir. Anlaşmayı kabul edip Türkiye’ye taşınanların ileride yaratacağı belalar belli değilken, anlaşmayı reddedenlerle ise Türk ordusu çatışmak zorunda kalabilir.

Rusya’nın basıncıyla Halep, Doğu Guta, şimdi ise İdlib’in cihatçılardan arındırılmasına katkı yapmak zorunda kalan AKP iktidarı, yayılmacı heveslerini boşa düşüren hamleler yapmış oldu. İdlib’in temizlenmesi ise, sıranın Efrîn’e

gelmesini kaçınılmaz kılacaktır. Yukarıda andığımız mülakatta el Muallim de bunu açık bir şekilde dile getiriyor.

Suriye Arap Ordusu’nun İdlib’ten sonra diğer bölgeleri kurtarmak için harekete geçeceğini belirten el Muallim, askerlerini çektiği zaman Türkiye ile ilişkileri düzeltmenin bir zorunluluk haline geleceğini de söyledi.

Emperyalist ve siyonist güçlere taşeronluk ve yayılmacı emellere dayanırılan AKP’nin Suriye politikası, iflasın son aşamasındadır. İflas eden kendi politikası olduğu halde faturayı Türkiye halklarına ödeten bu iktidar, yayılmacı heveslerden de vazgeçmiş değildir. Her şeye rağmen Suriye politikası AKP iktidarının çapsızlığını, körlüğünü, acımasızlığını tüm yönleriyle gözler önüne sermiştir.

“Türkiye askerlerini Suriye’den çektiğinde ilişkiler normalleşebilir”

AKP iktidarının Ortadoğu politikası birçok musibet yaratarak iflas etti. Bu belaların en büyüklerinden biri, İdlib’den taşındığı söylenen binlerce cihatçının serbestçe aramızda dolaşmaya başlamasıdır.

Sermaye iktidarının dümenindeki AKP, musibetlerin kaynağı olan yayılmacı heveslerinden vazgeçmese de, Rusya aracılığıyla Suriye ile ilişkileri bir şekilde düzeltmek istiyor. Bunu başarırsa Suriye savaşında yenilgiye uğrayan tarafta olmaktan kurtulacağını var sayıyor.

Kuşkusuz ki Suriye devleti de Türkiye ile ilişkileri düzeltmek için çaba harcıyor. Ancak bunun olabilmesi için, Suriye hükümeti haklı

olarak belli şartlar koşuyor. Zira Türk devleti hem Suriye’yi yakıp yıkan katil sürülerine yedi yıl boyunca sınırsız destek vermiş hem Suriye topraklarının bir kısmını işgal etmiş durumdadır.

Suriye ve bölgedeki son gelişmelerle ilgili Lübnan’da yayın yapan *El Mayadeen* kanalına demeç veren Suriye Dışişleri Bakanı Velid el Muallim, iki ülke arasındaki ilişkilerin normalleşebilmesi için Türkiye’nin üzerine düşeni yapması gerektiğini belirtti.

Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov’un, Türkiye’nin Soçi anlaşmasına uyacağı konusunda güvence verdiğini açıklayan el Muallim, bunun mümkün olduğunu çünkü Türki-

ye’nin İdlib’deki her teröristin ismini bildiğini ve bu grupların Türk istihbaratının talimatıyla hareket ettiğini savundu.

Türkiye ile ilişkileri normalleştirmek istediklerini belirten el Muallim, bunun koşulunu şöyle ifade etti: “Türkiye, Suriye topraklarından çekildiği zaman, ilişkilerin normalleşmesi gelecek için bir zorunluluk haline gelecektir...”

El Muallim’in sözleri, Esad yönetiminin Suriye topraklarının Türkiye tarafından işgal altında tutulmasına uzun süre katlanmayacağını gösteriyor. Dolayısıyla AKP iktidarının hem işgal ettiği Suriye topraklarına yerleşme hem bu ülke ile ilişkileri “normalleştirme” hesapları tutmayacaktır.

Alman burjuvazisi kalifiye eleman avında!

Bu utanç verici yaklaşım Alman burjuvazisi ile onu temsil eden hükümetin emekçileri ve göçmenleri insan değil, "artı-değer sömürüsüne katkı sağlayan aletler" kategorisinde gördüğünü gözler önüne seriyor.

Savaş kurbanı göçmenlerin Avrupa'ya girmesini engellemek için olmadık yollara başvuran, bu amaçla Tayyip Erdoğan'la "at pazarlığı" bile yapan Alman hükümeti, "nitelikli yabancı işgücü" avına çıkmış görünüyor.

Göçmenlerin en azından bir kısmını ülkelerine göndermek için çaba harcayan Alman hükümetini oluşturan partilerin, burjuvazinin talepleri doğrultusunda 1 milyon 600 bin göçmen kalifiye eleman almak için anlaşmış oldukları bildirildi.

Almanya'nın, AB dışındaki ülkelerin vasıflı işgücü için cazip hale getirileceği belirtildi. Göç yasasıyla ilgili yapılacak değişikliklerle yurt dışında alınan diplomalar geçerli sayılacak, yabancı ülkelere Almanca öğrenmek kolaylaştırılacak.

SPD'nin göçmenlerle ilgili gerici tu-

tumuyla bilinen küçük ortağı Hristiyan Sosyal Birlik (CSU), burjuvazinin ihtiyaçları söz konusu olunca belirtilen sayıda göçmenin alınmasına onay verdi.

Kalifiye işgücü açığının bir milyon 600 bini bulduğunu açıklayan Alman Sanayi ve Ticaret Odaları Birliği Başkanı Eric Schweitzer, Almanya'nın uluslararası rekabet gücünü korumasında ülkede yaşamakta olan mesleğinde uzmanlaşmış yabancıların önemli rol oynadığını söyledi.

SPD-CSU anlaşmasının bu açıklamanın hemen ardından ilan edilmesi dikkat çekti. Belli ki, Alman kapitalistlerinin sömürü çarkını döndürmek için ihtiyaç duydukları elemanların sağlanması, hükümetin temel öncelikleri arasında yer alıyor.

Bu ayrımcı politikayı uygularken bile AB ülkelerinden gelecek olanlara öncelik tanıyan Alman hükümeti, Avrupa ülkeleri dışından kalifiye olmayan elemanlar alınmayacağını ve yasaklayıcı kuralların ihlal edilmesinin önleneyeğini belirtti.

Almanya'daki göçmenleri yetiştirip ihtiyaç duyulan alanlarda istihdam etmek yerine hazır kalifiye eleman avına çıkan Alman burjuvazisi, aynı anda kalifiye olmayan göçmenleri ülkelere transfer etmenin yollarını da arıyor.

Bu utanç verici yaklaşım Alman burjuvazisi ile onu temsil eden hükümetin emekçileri ve göçmenleri insan değil, "artı-değer sömürüsüne katkı sağlayan aletler" kategorisinde gördüğünü gözler önüne seriyor.

Almanya'dan Suudi Arabistan'a silah satışı

Kirli sicilyle bilinen Alman burjuvazisi, silah ihracatıyla dünyadaki gerici savaflara desteğini sürdürüyor.

Daha önce Yemen savaşına doğrudan dahil olan ülkelere silah satmadığını iddia eden Almanya, Yemen'deki insani yıkımın birinci dereceden sorumlusu olan Suudi Arabistan'a 294 milyon dolarlık

silah sattı.

Daha önce Merkel'in partisi ile SPD'nin silah satmama kararı almasına karşılık olarak Suudi Arabistan Ekonomi Bakan Yardımcısı Muhammed el-Tuvaycri de yeni silah alma talebinde bulunmayacakları yönünde cevap vermişti.

Öte yandan yaptığı bombardımanlar

nedeniyle insanların temiz suya erişiminin dahi kısıtlandığı Yemen'deki savaş tırmandıran Suudi Arabistan "Yemen halkına ve hükümetine destek vermek, ülkenin yerel para birimini güçlendirmek ve ekonomik istikrar sağlamak amacıyla" Yemen merkez bankasına 200 milyon dolar "yardım" yapacağını açıkladı.

"ABD göçmen çocukları çölün ortasına gönderiyor"

İrkçi, cinsiyetçi ve göçmen/yabancı düşmanı söylemleriyle bilinen Donald Trump yönetimiyle birlikte, ABD'nin göçmenlere dönük saldırganlığında da artış yaşanıyor. Daha önce ABD'ye giriş yapan göçmenlerin gözetimine alındığı ve çocuklar ile ebeveynlerinin birbirinden ayrıldığı gündeme gelmişti. *New York Times* gazetesi, ailelerinden ayrılan çocukların çölün ortasında kamplara gönderildiğini yazdı.

"Yüzlerce çocuk çölde çürüyor. Trump'ın merhametsiz politikalarını bitirin" başlıklı yazıyla konuya yer veren *New York Times* "Şu ana kadar çocuk yaşta neredeyse 2 bin göçmen, gecenin köründe kaldıkları barınaklardan alınıp, otobüslere bindirilerek, Teksas'ta çölün ortasındaki Tornillo kentindeki çadır kente gönderildi" dedi.

Trump yönetimi boyunca ABD'ye kaçak olarak giriş yapan çocukların tutuklanma oranının da arttığı hatırlatılan yazıda "Aslında son iki yılda ABD'ye göçmen akını önceki yıllardan daha büyük değil. Buna karşılık bu konuda suçlanacak şey Trump yönetiminin acımasız politikalarıdır" denildi.

Akdeniz'de 34 göçmen daha boğuldu

Emperyalistlerin dünya çapında ve özellikle Ortadoğu'da yarattığı insani yıkım mülteciliğe ve göç yollarında ölüme yol açmaya devam ediyor.

Başlıca göç yollarından olan Akdeniz'de 34 göçmen daha yaşamını yitirdi. Birleşmiş Milletler (BM) Mülteciler Ajansı, Akdeniz'de bir göçmen teknesinin batması sonucu 34 göçmenin yaşamını yitirdiğini açıkladı.

Teknenin 30 Eylül gününden beri denizde sürüklendiği, içerisindeki 60 kişiden 34'ünün boğulduğu, 26'sının ise sudan çıkarıldığı ifade edildi.

Berlin ve Köln'de Erdoğan protestoları

Tayyip Erdoğan'ın Almanya'ya davet edilmesi, son dönemlerin en çok tepki çeken ziyaretine vesile oldu. Tepkilerin bu kadar yaygın olması hem davetliyi hem davet edeni hedeflemesi, sermayeye hizmet etmek için kurulan tek adam diktasının meşru bir zemin kazanmadığını gözler önüne serdi.

Erdoğan'ı, 27 Eylül günü uçağının indiği Tegel Havalimanı'nda karşılayan gazeteciler, "Erdoğan Berlin'e iniyor, gazeteciler cezaevinde" pankartı açtı.

Protesto eylemlerinin en kitleseli 28 Eylül günü başkent Berlin'de gerçekleştirildi. Türkiyeli ilerici-devrimci güçlerin yanı sıra Alman sol hareketinden çok sayıda çevre, sendika ve örgütün de katılımıyla gerçekleşen yürüyüş ve mitingde binlerce kişi Erdoğan'ı hedef alan şiarlar yükseltti.

100'ü aşkın bileşenden oluşan "Erdoğan Not Welcome/Hoş Gelmedin Erdoğan" platformu tarafından düzenlenen eylemde, AKP şefini ağırlayan Alman hükümeti de sert ifadelerle protesto edildi.

Erdoğan'ın kaldığı otelin yakınında bulunan Potsdamer Platz meydanında gerçekleşen yürüyüş öncesinde kısa bir miting yapıldı.

29 Eylül'de bir caminin açılışı için Köln'e geçen AKP şefi, burada da binlerce kişi tarafından protesto edildi.

Köln'de yine "Erdoğan Not Welcome" platformu tarafından düzenlenen mitingde "Katil Erdoğan!", "Diktatör Erdoğan!" şiarlarının bulunduğu döviz ve pankartlar dikkat çekti. Gösteriye Erdoğan aleyhine atılan sloganlar damga vurdu

AKP rejiminin İŞİD'le işbirliği yaptığına dikkat çeken eylemciler, bu kirli işbirliğinin başını çeken Erdoğan'ı ağırlayan Merkel'in de bu suça ortak olduğu vurgulandı.

Mitingde konuşan Alman siyasetçi Norman Paech, "O bir diktatör rejiminin başıdır. Bugün Türkiye'de gazeteciler, siyasiler ve akademisyenler cezaevinde. Bunu yapan da Erdoğan'dır. Ancak bütün bunlara rağmen Almanya'da karşılanıyor. Bu utanç verici bir tablodur" ifadeleriyle tepkisini dile getirdi.

Görünen o ki, ülke içinde toplumsal meşruiyeti bulunmayan Erdoğan'ın uluslararası alanda rahat hareket etme alanı da daralıyor.

Tehditle kabus arasında Siyonist rejim

Elinin altında nükleer silahlar bulunduran İsrail halen yıkıcı bir güçtür. Ancak kapsamlı bir çatışmaya girmesi durumunda ödemek zorunda kalacağı bedellerin çok ağır olacağı da kesindir. Bundan dolayı ABD himayesine sığınarak tehditlerin dozunu arttırıyor.

Siyonist İsrail rejiminin başbakanı Binyamin Netanyahu, küstahça tehditlerini savurmak için Birleşmiş Milletler (BM) kürsüsünü de kullandı. BM kararlarına "paçavra" muamelesi yapan bu rejim, BM kürsüsünü tehdit savurma mekanına çevirmekten de geri durmuyor.

İsrail başbakanının hedefinde yine İran vardı. Yıllardan beri siyonist rejim, yayılmacı saldırganlığını "İran tehdidi" zırvasına dayandırıyor. İran'ı suçlamak adına işi uluslararası platformlarda soytarıllık yapma noktasına vardırıran Netanyahu ise bir "İran şeytani" yaratmak için çırpınıyor. Tüm çabalarına rağmen, Trump dışında bu maskaralığa kimseyi inandırabilmiş değil.

İsrail savaş aygıtının Suriye topraklarına düzenlediği küstahça saldırıları İran'la gerekçelendiren siyonist şef bu defa Lübnan, Suriye ve Irak'ı tehdit etti. Tabii tehdidin gerekçesi, yine İran'ın bölgedeki faaliyetlerine dayandırıldı.

Soytarıllıklarıyla uluslararası alanda maskara durumuna düşen Netanyahu'nun tehdit dozunu yükseltmesinin, İsrail'in açmazlarının derinleşmesiyle de ilgili boyutları var.

İsrail savaş uçaklarının bir Rus uçağını

kıskaca alıp düşürülmesini sağlamalarının ardından Rusya'nın S-300 füze savunma sistemlerini Suriye'ye kurma kararı alması, siyonistleri diken üstünde bıraktı. Lübnan Hizbullahı'yla bile karşı karşıya gelmekten kaçınan İsrail, son ana kadar kendisini kollayan Rusya'nın gazabını üstüne çekti. Kuşkusuz ki, Rusya İsrail'e savaş ilan etmeyecek, ama onu korumak için eskisi kadar hassas davranması da olası görünmüyor.

İsrail'in küstahça saldırganlığının öncelikli hedefi, ABD savaş aygıtının doğrudan katılacağı bir çatışmanın fitilini ateşlemektir. Bunu, siyonist rejimin tek güvencesi saymaktadır. Bu kokuşmuş rejim, emperyalistlerin desteği olmadan kendi ayakları üzerinde duramaz. Bu halıyla de yayılmacı, saldırgan, yasa/kural tanımaz politikada ısrar eden İsrail'in tek güvencesi emperyalist merkezlerin sınırsız desteğidir. Destek devam etse de hegemonyası zayıflayan ABD'nin Ortadoğu'da sonucu önden kestirilemez bir savaşa doğrudan girmesi artık kolay değil. Irak işgalinde yaşadığı hezimetten sonra böyle bir maceraya atılmaya hevesli olmadığı görülüyor.

Durumun farkında olan Netanyahu,

Trump işbaşındayken savaşı tetikleme hamlelerine devam edecek. Ama tüm girişimlerinin boşa düşme ihtimali yüksektir. Bu yüzden siyonist şefin tehdit dozunu arttırmasını "mezarda ısıklık çalmak" diye yorumlamak mümkündür.

Ortadoğu'da ABD'nin emperyalist hegemonyası zayıflarken, İran-Suriye-Hizbullah hattının güçlenmesi ve bu cephenin Rusya ile kurduğu ilişkiler, Netanyahu'nun kabusunu derinleştiriyor.

Elinin altında nükleer silahlar bulunduran İsrail halen yıkıcı bir güçtür. Ancak kapsamlı bir çatışmaya girmesi durumunda ödemek zorunda kalacağı bedellerin çok ağır olacağı da kesindir. Bundan dolayı ABD himayesine sığınarak tehditlerin dozunu arttırıyor.

Siyonist rejimin varlığı bölgesel çatışma riskini yükselten temel sebeplerden biridir. Olası bir çatışmanın İsrail'de yaratabileceği vahim sonuçlar ise, Netanyahu klanının uyularını kaçırıyor. Yani siyonist rejim bir paradoks içindedir. İsrail'in emekçi Yahudileri dahil, bölge halklarının rahat bir nefes alabilmesi için bile, siyonist rejim ve onunla birlikte hareket eden Körfez şeyhlerinin siyasi arenadan atılması şarttır.

Direnişçi hareketler Abbas'ın teslimiyetçi çizgisini reddetti!

Yıllardır devam eden parçalanmaya son verip direnişin dinamiklerini ortak hedefler etrafında birleştirebilmek ancak devrimci bir akımın öncülüğünde mümkün olacaktır. Bu da FHKC'ye ağır sorumluluklar yüküyor.

Birleşmiş Milletler (BM) 73. Genel Kurulu'na katılan Filistin yönetimi başkanı Mahmud Abbas'ın burada yaptığı konuşma, direnişi savunan örgütler tarafından eleştirildi. Zira ABD'yi Filistinlilere verdiği sözlerin arkasında durmaya çağıran Abbas, uzlaşmacı/teslimiyetçi çizgisini yeniden teyit etmenin ötesine geçemedi.

BM kürsüsünden yaptığı konuşmada "barışa inandığını" ifade eden Abbas, İsrail'den yana tutum aldığı için ABD'nin artık tek arabulucu olmadığını belirtti. Başka devletleri de arabulucu olmaya davet eden Abbas, "iki devletli çözüm" için çaba sarf etmeye devam edeceklerini söyledi. Başkenti Doğu Kudüs olan bağımsız Filistin devletini kurma çabalarından da vazgeçmeyeceklerini tekrarladı.

İsrail'deki ırkçı-siyonist rejimin baş hamisi olan ABD'den medet uman Abbas, Filistin'de silahlı direnişe karşı olduğunu da ilan etti. Yıkım ve katliamlara devam eden İsrail'e karşı "barışçıl" araç ve yöntemlere sıkıştırılmış bir mücadele ile Filistin halkının kendi kaderini tayin etme hakkını kazanabileceğini savunan Abbas, halen tüm umutlarını emperyalist merkezlere bağlamış görünüyor.

BM kürsüsünden işgal karşıtı silahlı direnişe dil uzatan Abbas'ın tutumu,

umutsuz bir çırpınıştan öteye geçemedi. Silahlı direnişe dil uzatınca emperyalistler tarafından dikkate alınacağını var sayan Abbas, hayal kırıklığına uğradı. Çünkü genelde emperyalistler özelde Trump yönetimi için Filistin davası, "tasfiye edilmesi gereken bir baş belası"ndan başka bir şey değildir.

1993'ten beri "barış süreci" ile oyalanan Abbas ve onun gibiler, 25 yılda bir arpa boyu alamadılar. Yazık ki, buna rağmen halen düzenin efendilerinden medet umabiliyorlar.

Mahmud Abbas'ın konuşmasını eleştiren Filistin direniş hareketleri, emperyalist/siyonist güçler ile Körfez şeyhlerinin "yüzyılın anlaşması" ile Filistin davasını tasfiye etmeye çalıştığı bir dönemde "barış süreci"nden söz etmenin, hele de İsrail'le görüşmelere devam etme çabasının Filistin halkına yeni felaketlerden başka bir şey getirmeyeceğini vurguladılar.

Al Mayadeen kanalında Abbas'ın konuşmasını değerlendiren Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) ile Hamas temsilcileri, Filistin yönetimi adına ortaya konan yaklaşımı mahkum ettiler. Yayınladığı açıklamada Abbas'ın konuşmasını reddettiğini ilan eden İslami Cihad da, bu

anlayışın kendilerini temsil etmediğini belirtti.

Abbas'ın Filistin halkının direnişini yok saydığını belirten Hamas, mücadelede ödenen ağır bedellerden söz etmeyen Abbas'ın Filistinli güçler içindeki ayrışmayı daha da derinleştirdiğini savundu.

Abbas'ın BM kürsüsünü "Oslo sürecinin bittiğini dünyaya duyurmak, ırkçı-siyonist rejimi tanıma kararını geri çekmek, Filistin toprakları kurtarılanaya kadar direnişin devam edeceğini ilan etmek için" kullanması gerektiğini savunan FHKC, "barış süreci" diye bir şeyin olmadığını, Filistin halkının imkanlarını/güçlerini birleştirip her alanda direnişi örmesi gerektiğini savundu.

Devrimci çizgiyi savunan FHKC ile Hamas ve İslami Cihad ideolojik çizgilerindeki farka rağmen, silahlı direnişin meşru ve vazgeçilmez olduğu konusunda birleşiyorlar. Ancak direniş çizgisinde dursalar da İslamcı akımlar, Filistin halkının enerjisini ve mücadele dinamiklerini birleştirme ufku ve yeteneğinden yoksunlar.

Görünen o ki, yıllardır devam eden parçalanmaya son verip direnişin dinamiklerini ortak hedefler etrafında birleştirebilmek ancak devrimci bir akımın öncülüğünde mümkün olacaktır. Bu da FHKC'ye ağır sorumluluklar yüküyor.

Filistin'de eylemler

28 Eylül 2000 tarihinde, İsrail'in eski başbakanı Ariel Şaron'un Mescid-i Aksa'ya düzenlediği provokatif ziyaretin ardından başlayan İkinci İntifada'nın 18. yıldönümünde, Filistinliler çeşitli yerlerde eylemler gerçekleştiriyor. Grev nedeniyle pek çok yerde hayatın durduğu belirtildi. Öte yandan Yahudi yerleşimcilerin polis koruması altında Mescid-i Aksa'ya giriş yaparak provokasyon çıkarmaya çalıştıkları öğrenildi.

1 Ekim günü Büyük Dönüş Yürüyüşü eylemleri kapsamında Gazze sınırında gerçekleştirilen ve İkinci İntifada'ya adanan eylemde 6 kişi işgal güçlerinin ateşiyle katledilirken onlarca kişi de yaralandı. Aynı kapsamda Gazze Şeridi'nin kuzeyinde düzenlenmek istenen deniz mitingine de saldırı gerçekleşti. Kudüs'ün güneydoğusundaki El-Ayzeriyye ve Ebu Dis'te de işgal güçleriyle çatışmalar yaşandı. Filistinli gençler lastik yakarak sokakları kapatırken İsrail askerleri de gaz ve ses bombası ile gerçek mermilerle saldırı gerçekleştirdi.

'YAHUDİ ULUS DEVLETİ'NE KARŞI GENEL GREV

İsrail'in kabul ettiği 'Yahudi ulus devleti' yasası Filistinliler tarafından genel grevle protesto ediliyor.

Greve İsraili Arapların yanı sıra işgal altındaki Batı Şeria ve Doğu Kudüs ile Gazze'de yaşayan Filistinlilerin de katıldığı belirtiliyor.

Temmuz ayında kabul edilen yasaya karşı yapılan grev çağrısında, "Ulus devlet yasasının tehlikeleri tüm Filistinlileri etkiliyor ve bu yasaya, İsrail'in ırkçı baskı politikasına karşı birlikte mücadele etmeliyiz. Başka bir ülkemiz yok, burası bizim vatanımız ve burada kalıp yaşamımızı sürdürmemiz için sistemik ve tarihsel adaletsizliklerle kararlı biçimde mücadele etmeliyiz" denildi.

Grev nedeniyle çok sayıda okul, üniversite, resmi bina ve dükkanın kapalı olduğu belirtiliyor.

İsrail'in 9 milyon olan nüfusunun yüzde 20'sini yani 1.8 milyonunu Filistinliler oluşturuyor.

Mobbing, işten atılma korkusu, iş kazaları...

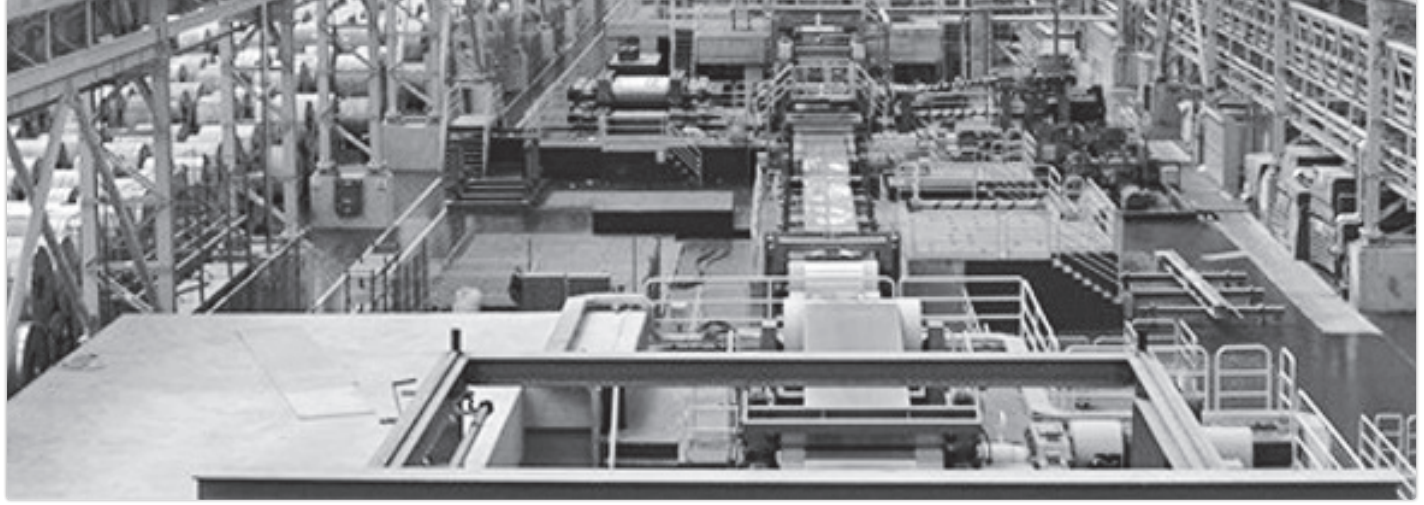
Kadın işçiler baskıların son bulmasını ve güvenceli çalışma istiyor!

İşten atılma korkusu bir işçinin en çok karşılaştığı mobbing türüdür. Yedek işgücü olarak üretimde konumlandırılan ve ilk işten atılacaklar olarak görülen kadın işçiler bu korkuyu daha yoğun yaşarlar. Buna çalışma yaşamındaki başka baskılar ve işçinin gündelik hayatındaki ilişki ve sorumluluklardan kaynaklanabilen olumsuzluklar da eklenince iş kazası riski artar.

İşten atılma korkusu, formenin baskı ve hakaretleri, bir işyerinde kadın işçilerin ilk defa istihdamı sürecinde yaşanan gerilimler vb. üzerinden Posco Assan örneği bir fikir verecektir. Posco Assan'da yaklaşık iki ay önce bir kadın işçi, sol işaret parmağını taşıma makinesine kaptırdı. Yaşanan iş kazasının sonucunda üstten parmak kemiği koptu. Yaralanan bölgede kas ve tendonların da tamamen koptuğu belirtildi. Tedavi sürecinden sonra kadın işçi geçen hafta işbaşı yaptı.

İş kazasının öncesindeki süreçte Posco Assan işçilerini sendikalaştıkları için patron tarafından işten atılmaları ile yakından tanıdık. İşçiler eylemler yaptılar, saldırıya uğradılar, direndiler. En sonunda söz konusu iş kazasından kısa bir süre önce hukuken davalarını da kazandılar.

Sendikalaşma ve işten atma sürecinin sonrasında Posco Assan yönetimi yeni işçiler alırken kadın istihdamını geliştireceği iddiasıyla yeni aldığı işçilerin önemli bir kısmını kadınlardan seçti. İşe başlayan kadın işçiler için ilk zorlukların birkaçı şöyleydi: Fabrikada daha önce kadın işçi çalışmamasından kaynaklı işçilerin ortamı diyalog kurma açısından zorlayıcıydı. Yeniler atılan işçilerin yerine alındıkları için içeride hâlâ sendikalaşma sürecinden kalan işçiler nezdinde

arkadaşlarının işini çalanlardı. Ağır bir iş yapan Posco'nun artan kadın işçi sayısı ile ağır sanayiden çıkma ihtimaline karşı işçiler gerilimlerini yeni alınan kadın işçilere yansıtabiliyorlardı.

İlk elden bu sorunları yaşayan kadın işçiler, ilerleyen zamanlarda sıkıntıları aşıp erkek işçilerle diyalog kurabiliyorlardı. Aynı stres altı ayın sonunda da kadın işçilere yaşatıldı. Altıncı ay dolmak üzere iken, aslında bir gerçekliği olmamasına rağmen, yeniden bir deneme süreci değerlendirilmesi olacağına dair konuşmalar fabrika içerisinde yaygınlaştırıldı. Kadın işçiler, işten çıkartılma gerilimini günlerce yaşadılar. Bunun yanı sıra formen tarafından sürekli hakarete, azarlanmaya

uğrayan kadın işçilerin çalışma sırasında kafalarını işe vermeleri zorlaşıyordu. "Siz aldığınız parayı hak ettiğinizi düşünüyor musunuz?" sözleri sarf eden formen, her fırsatta onur kırıcı sözlerle kadın işçilere yükleniyordu. Bu dönemde kadın işçiler işe odaklanmakta zorlandılar ve birçok kez tutanak tutulmasına yol açan olay yaşandı. Makinede arıza oluşması, arızalı makinede çalışırken parça sıkışması, ölçüm aletlerinin yere düşürülmesi bu sırada yaşanan olaylardandı. Her birinde gerilimler arttırdı, tutanaklar tutuldu. Birçok defa yönetim işçileri konu ile ilgili görüşmeye çağırıldı, tekrar tekrar tutanaklar yazdırıldı. Sürekli mobbing sonucu yaşanan bu olaylar sonrası mobbing ve yeniden işten atılma korkusu ayyuka çıktı.

Böylesi bir çalışma atmosferi içerisinde kadın işçinin sol elinin işaret parmağını taşıma makinesine kaptırması olayı yaşandı. İş kazasının sonrasında da iş güvenliği önlemlerinin alındığının bir görüntüsü yaratılarak makine kapaklarının artık kapalı olacağından birçok şey kadar yeni bir baskı dönemi yaratıldı. O

güne kadar alışılmış çalışma tarzı değiştirildi. Bu sefer de bu yeni ve aslında her daim uyulması gereken önlemleri içeren çalışma tarzına uyup uyulmadığı, uyulmaması durumunda tutanak tutulacağı ifade edildi, sürekli işçilerin başında dolatılmaya başlandı.

Posco Assan'da yaşananlar aslında her gün birçok fabrikada yaşananların bir örneğidir sadece. Bu tekil örnekten genişleterek baktığımızda mobbing ve işten atılma korkusu ile iş kazası riskinin birbiriyle doğrudan bağlantılı olduğunu görürüz. İş kazalarının büyük çoğunluğunun önlenemez nedenlerden kaynaklı yaşandığını biliyoruz. Ve iş kazalarının yaşanmasının en önemli nedenlerinden birini işçilerin psikolojisini etkileyecek bir çalışma ortamının yaratılmaması oluşturmaktadır.

Mobbing uygulamalarına son verilsin!
İşçi sağlığı ve iş güvenliği sağlansın!
İşten atılmalar yasaklansın!
İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Kadın cinayetleri sürüyor

Kadın cinayetleri vahşette sınır tanımayan bir boyuta geldi. **Bursa**'da 35 yaşındaki Şengül Vatansever, ayrılmak istediği erkek arkadaşı tarafından benzin dökülerek yakıldı.

Yıldırım ilçesi Millet Mahallesi'nde yol kenarında yanmış bedeniyle yatan Vatansever, Yüksek İhtisas Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı. Vücudunun büyük bölümü yanan Vatansever 30 yaşındaki erkek arkadaşı tarafından ayrılmak istediği için yakıldığını söyleyebildi. Sağlık durumunun daha kötüleşmesi üzerine İstanbul'da bir hastaneye

kaldırılan Vatansever, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamayarak yaşamını yitirdi.

Öte yandan, Vatansever'i yakarak katleden ve olay yerinden kaçan erkek arkadaşının trafik kazası geçirdiği, Çekirge Devlet Hastanesi'nde yoğun bakıma alındığı öğrenildi.

Manisa'da 33 yaşındaki Khomedova Mekhrıbonı adındaki kadın bıçaklanarak öldürüldü.

Mithatpaşa Mahallesi Atatürk Caddesi'ndeki kaldığı evin önünde Mekhrıbonı ile tartışan 55 yaşındaki Yaşar Umar genç kadını 3

yerinden bıçakladı.

Genç kadın olay yerinde yaşamını yitirken Umar ise ilçe karakoluna teslim oldu.

Mekhrıbonı'nın cenazesi Salihli Devlet Hastanesi morguna kaldırıldı.

Aydın'ın Nazilli ilçesinde ise 30 Ekim'de akşam geç saatlerde eşi Cemile K. ile tartışan 71 yaşındaki Mehmet K. tartışma büyüyünce silahına sarıldı. Mehmet K. 66 yaşındaki Cemile K'yı 4 el ateş ederek öldürdü.

Mehmet K. ardından aynı silahla intihar etti.

DLB ve MLB'den çocuk işçilik etkinliği

Devrimci Liseliler Birliği (DLB) ve Meslek Liseliler Birliği (MLB), "Okulda, sokakta, stajda emeğimiz varsa sözümüz de olmalı" şiarıyla çocuk işçilik gündemiyle ilgili Ankara'da etkinlik gerçekleştirdi.

30 Eylül'de gerçekleştirilen etkinlik, açılış konuşması ile başladı. Açılış konuşmasında şunlar dile getirildi: "2018 yılının çocuk işçilikle mücadele yılı olarak belirlendiği günlerde, çocuk işçi sayısının hızla artması ve meslek liseli stajyerlerle birlikte çocuk işçi sayısının 2 milyona ulaşması ne beklenmedik ne de şaşırılması gereken bir durumdur. Çünkü sermaye devleti, çocuk işçiliğinin önünü tamamen açmıştır ve göstermelik bir biçimde çocuk işçiliğe karşı mücadele etmektedir. Dönüp baktığımızda çocuk işçiliği ortadan kaldıracak hiçbir yaptırım bulunmamaktadır. Tersine patronlara, çocukları ucuz işgücü olarak kullanabilmeleri için bir dizi olanak sağlanmıştır."

Açılış konuşmasının ardından etkinlik, "Dünden bugüne çocuk işçilik" sunumu ile devam etti. Sunumda, ilkel toplumlardan günümüze çocuk işçiliğinin evrimi anlatıldı. 19. yüzyılda İngiltere'deki çocuk işçilerin kiralınması örnek gösterilerek, çocuk işçilerin ucuz işgücü olarak kullanılmasına dikkat çekildi. Ardından, tartışma kısmına geçildi ve bu

arada çocuk işçi ölümleri ve çocuk işçiliğinin önünü açan politikalar tartışıldı.

Daha sonra "Meslek liselerinde eğitim ve çiraklık" sunumu gerçekleştirildi. Sunumda eğitim sisteminin genel tablosuna değinilerek, bu sorunlar meslek liselerinin öznel durumları çerçevesinde

anlatıldı. Meslek liselerindeki niteliksiz ve paralı eğitim aktarıldıktan sonra, stajda yaşanan sorunlardan bahsedildi ve son olarak çiraklık okullarının ve son dönemde meslek liselerinin arttırılması hedefi teşhir edildi. 15 dakika ara verildikten sonra etkinliğe devam edildi. Ara sonrası sunum üzerine tartışılırken, meslek liseliler stajda yaşadığı sorunlara ilişkin deneyimlerini aktardılar. Meslek liseliler arasında sağlık meslek lisesi öğrencileri yoğunlukta ve sağlık meslek liselerindeki genel durum, stajda yaşanan öznel sorunlar üzerine tartışıldı. Son olarak etkinlik müzik dinletisi ile sona erdi.

larından uzaklaştırarak bölmenin bir aracı haline getirildiği toplantıda söz alan öğrenciler tarafından ifade edildi. Konuşmalara yönetim tarafından cevaplar verilmeye çalışıldı. Bölgenin kalkınması ve gelişme söylemleri ile karar mazur gösterilmeye çalışıldı. Ancak bölgenin gelişimi ve kalkınması söylemi öğrencilerin daha öfkelenmesine sebep oldu. Konuşmalarda 'üniversiteler ticarethane, öğrenciler de müşteri değildir' çizgisi çizildi. Toplantıya katılan öğrencilerin çoğu konuşmalara alkışlarla destek verdiler. Konuşmalar ve beraberinde yapılan alkışlar, yönetimin düzenlediği oryantasyon toplantısını bir protesto eylemine dönüştürdü. Bu sebepten dolayı öğrencilerin sözleri sık sık kesilerek engellenmek istendi.

Sermaye devletinin üniversiteleri bölüp parçalayıp birer rant aracına dönüştürme operasyonları sürüyor. Geçtiğimiz yıl birçok üniversiteyi parçalayanlar bu defa da Kocaeli Üniversitesi (KOÜ) Hazırlık Bölümü'nü kampüsten kopararak şehrin ücra bir köşesine attılar.

Normalde Umuttepe kampüsünde bulunan bölüm gizli ve ani bir kararla Körfez'e taşındı. Rektörlük tarafından alınan karar üniversite öğrencilerinden gizlendi ve son anda ilan edildi. Bu karardan dolayı birçok öğrenci barınma sorunu ile karşılaştı. Kampüsün taşındığı Körfez ilçesinde sadece 300 kişilik bir yurt var. Körfez'e taşınma haberi ise yurt yerleştirmelerinden yaklaşık iki hafta sonra ilan edildi. Birçok öğrencinin derslere gidebilmek için en az 40 ila 60 dakika arasında yolculuk yapması gerekecek.

Geçtiğimiz hafta hazırlık bölümleri için 'oryantasyon' adı verilen bir toplan-

KOÜ Hazırlık binasının taşınmasına öğrenciler tepkili!

tı gerçekleştirildi. Bu toplantı da öfke ile dolu öğrencilerin tepkilerini dile getirdiği bir platform oldu. Bölüm tarafından dersler, üniversite ve şehir hakkında 'uyum' amaçlı bilgilerin verildiği toplantıda söz alan öğrencilerin çoğu, alınan kararın rant amaçlı bir karar olduğuna

ve sorunun muhataplarından gizlenerek, rızası alınmadan gerçekleştirilmesinin yanlışlığına dikkat çektiler. Daha inşası bile tamamlanmayan bir yerde eğitim verme kararı almanın mantıklı bir açıklaması olamayacağı, daha çok üniversite öğrencilerini kampüs yaşam-

larından uzaklaştırarak bölmenin bir aracı haline getirildiği toplantıda söz alan öğrenciler tarafından ifade edildi.

Konuşmalara yönetim tarafından cevaplar verilmeye çalışıldı. Bölgenin kalkınması ve gelişme söylemleri ile karar mazur gösterilmeye çalışıldı. Ancak bölgenin gelişimi ve kalkınması söylemi öğrencilerin daha öfkelenmesine sebep oldu. Konuşmalarda 'üniversiteler ticarethane, öğrenciler de müşteri değildir' çizgisi çizildi. Toplantıya katılan öğrencilerin çoğu konuşmalara alkışlarla destek verdiler. Konuşmalar ve beraberinde yapılan alkışlar, yönetimin düzenlediği oryantasyon toplantısını bir protesto eylemine dönüştürdü. Bu sebepten dolayı öğrencilerin sözleri sık sık kesilerek engellenmek istendi.

Hâlâ derslerin başlamadığı ve akademik planın gerisinde kalan hazırlık öğrencileri derslerine başlayabilmiş değil. Binanın inşaatının toparlanması bekleniyor.

İnsanlığın baş belası: Kapitalizm

İnsan toplumu hayatta kalabilmek için üretmek ve tüketmek zorundadır. Ekonomi tanımının en kısa hali olan üretim ve tüketim etkinlikleri örgütlü olarak yapılmak durumundadır. Burjuva ekonomistleri günümüzün ekonomi biçimine her ne kadar kapitalizm yerine “piyasa ekonomisi” demeyi tercih etseler de bu ekonomik düzen kapitalist düzendir. Teknolojik gelişmeler ile üretim faaliyeti git-tikçe mükemmelleşse de, zenginlik her geçen gün artsa da dünyada zengin-yoksul oranı da aynı şekilde artmaktadır. Çünkü temel sorun toplumda sınıfların varlığı ve oluşan zenginliğin mülk sahibi sınıfın elinde toplanmasıdır. Üretim araçlarının özel mülkiyetini elinde bulunduran burjuva sınıfı zenginliğin en büyük payını kendine ayırırken, geri kalan üreten sınıfa sadece bir sonraki gün üretim yapabilmesi için hayatını idame ettirebileceği kadar pay verir.

Kapitalizm açlık, yoksulluk, işsizlik ve güvencesizlik demektir. Bu cümle kanıksanmış bir cümle olabilir ancak somut rakamlar bu sözün gerçek anlamını çarpıcı bir şekilde yansıtmaktadır.

Örneğin ABD ekonomisi dünyanın en büyük ekonomilerinden biridir. Gerek kendi iç pazarı gerekse de dünya pazarı açısından birçok sektörde ABD kökenli şirketler tekelleşmiştir. Dünya devleri, daha doğrusu en zengin tekeller çoğunlukla bu ülkededir. Önceki haftalarda *New York Times*'ta yayınlanan bir yazıda, ABD'nin büyüyen ekonomisi ve azalan işsizlik oranına rağmen yoksulluğun pek değişmediğine dair veriler paylaşıldı. Arada krizler yaşansa da son 40 yılda üretimin %77 oranında büyüdüğü, şirketlerin kâr üstüne kâr sağladığı ancak çalışanların saatlik ücretlerinde yalnızca %12 oranında artış olduğu belirtildi.

Görüldüğü üzere reel ücretlere yapılan zam oranları ile ekonomik büyümenin yarattığı zenginlik arasında uçurum söz konusudur. Bunun ilk nedeni özel mülkiyet düzeni sonucu bölüşümün akıl dışı şekilde gerçekleştirilmesidir. İkinci temel nedeni ise işçi ve emekçi kesimin yıllar içerisinde örgütlü mevzilerini kaybetmeleridir. Sermaye devletleri, özellikle Sovyetlerin dağılmasından sonra işçilerin sendikalaşma da dahil kazanılmış pek çok hakkına amansızca saldırdılar. Amerika'da işsizlik azalabiliyorken yoksulluğun

devam edebilmesi bu sayede mümkün olabilmektedir. Dünyanın en zengin ülkesinde durum böyleyken, diğer ülkelerin, mesela daha yoksul olan ülkelerin ne halde olduğunu tahmin etmek zor olmasa gerek.

Uluslararası ya da yerel birçok kuruluş her sene ülkelerin açlık-yoksulluk oranlarına dair raporlar sunarlar. Fransa için yayınlanan bir raporda 9 milyon insanın yoksulluk sınırının altında yaşadığı belirtildi. Üstelik Avrupa ülkelerindeki refah seviyesinin diğer ülkelere nazaran yüksek olduğu bilinir.

Birleşmiş Milletler'e (BM) bağlı beş örgüt tarafından 2017 verileriyle “Dünyada Beslenme ve Gıda Güvenliğinin Durumu” başlıklı bir rapor açıklandı. Bu rapora göre geçen yıl dünyada 821 milyon insan yetersiz beslenmiştir. Yani her dokuz kişiden biri açlıkla karşı karşıya kalmıştır. 2017 Dünya Açlık Endeksi 119 ülkeyi kapsıyor. Açlığın en yoğun görüldüğü ülke Orta Afrika Cumhuriyeti'dir. Dünyaya Açlık Endeksi'ne göre bu ülkede açlık “alarm verici” düzeydedir. Çad, Liberya, Madagaskar, Sierra Leone, Sudan, Yemen ve Zambiya'da durum “çok ciddi” olarak değerlendiriliyor. Raporla Türkiye'nin de aralarında olduğu 43 ülkede açlığın “çok az” görüldüğü belirtiliyor. Türkiye 119 ülke arasında 12. sırada yer alıyor. Dünya Açlık Endeksi'nde Kuzey Amerika, Avrupa ve Avustralya değerlendiriliyor.

Emperyalist kapitalist sistemin insanlık tarihi boyunca ortaya çıkan en vahşi sistem olduğunu ise servet-sefalet uçurumu

tablosu ortaya seriyor. Geçen yılın gelir dağılımı tablosuna göre, dünyanın en zengin 8 kişisi, yoksullukla mücadele eden 3,7 milyar insanın toplam serveti kadar bir zenginliğe sahiptir. 8 insan dünyanın yarısına eşit olabilir mi? Ya da %1, %52'ye eşit midir? Matematik biliminin sınırlarını aşan bir durumdur bu. İstatistiklere göre milyarderlerin serveti 1 yılda 762 milyar dolar artmıştır. Bu rakam küresel yoksulluğu tam 7 kez bitirebilecek bir miktardır.

Artık öyle bir dünyada yaşıyoruz ki ünlü bir markanın CEO'su, Bangladeşli bir işçinin hayatı boyunca kazandığı parayı 4 günde kazanıyor. Dünyada 300 trilyon dolarlık varlık bulunduğu söyleniyor ama her 5 saniyede bir çocuk açlıktan ölüyor. Ekonomik ve siyasi krizle uğraşan Venezuela ile çatışmaların yaşandığı Yemen ve Suriye'de durum günbegün daha da ağırlaşıyor vb.

Bu arada Türkiye'de yaşanan ekonomik kriz sonucunda açlık ve yoksulluk tırmanışa geçmiş bulunuyor. Açlık sınırı 1.893 TL; yoksulluk sınırı da 6.166 TL olarak açıklandı. Yoksulların sayısı geçen sene 16 milyon olarak açıklanmıştı, gelen yerde daha da arttığı söylenebilir. Kapitalistlerin ekonomik krizle baş etme yöntemi her zamanki gibi faturayı işçi ve emekçilere ödetmektir. Kısacası kapitalizmde kâr özel, zarar ise kamusaldır.

Yukarıda saydığımız verilerle günümüz dünyasında insanlık felâketi yaşandığı ortadadır. 2015 yılında BM açlık sorununu “Dünyanın çözülebilir en büyük

sorunu” olarak tanımlamış ve 2030 yılına kadar bu sorunu ortadan kaldırmaya yönelik hedef koymuştu. Ancak paylaşılan veriler son üç yıla ait ve atılması hedeflenen adımların sadece sözden ibaret olduğunu gösteriyor. Zaten BM bu sorunun sebebinin yalnızca iklim değişikliklerine bağlıdır. Arada bir, yaşanan savaşlara da değinmekle yetiniyor. Zaten emperyalist bir kuruluş olan BM'den gerçek bir çözüm beklemek ahmaklık olurdu.

İnsanlık teknik olarak inanılmaz gelişmişlik düzeyine erişmiştir. Öyle ki makineleşme sayesinde, dünyada yapılan işlerin %80'i tam otomasyon ile yapılabilir. Ya da dünya kaynakları insanların ve tüm gezegenin ihtiyaçlarına göre kullanılıp, daha gelişmiş bir uygarlığa erişilebilir. Bu bir hayal değil, mevcut teknoloji ile mümkün bir hedeftir. Ancak birinci engel kapitalist üretim ilişkileridir. Kapitalizmin yarattığı sonuçlar sebebiyle milyarlarca insan enerji ve zamanlarını yoksulluk ile mücadele etmek ve hayatta kalmaya harcamaktadırlar. Muazzam ölçülerde insan zekâsı, beyin yaratıcılığı, yetenek ve çaba israf edilmektedir. 8 insanın kazancı/kârı için milyonlar açlık çekmektedir.

İnsanlığın başına gelmiş en mantık dışı sistem olan özel mülkiyet düzenini parçalamadıkça ne açlığa, ne yoksulluğa ne de işsizliğe gerçek bir çözüm bulabiliriz. İlk elden üretim araçlarının kapitalist özel mülkiyeti parçalanmalı, sınıflar ortadan kalkmalıdır. İnsanlığın gelişimi için zorunlu olan budur.

Ankara Katliamı'nın 3. yılı...

Geç başlayan mahkeme, gelemeyen adalet!

Katliamın planlayıcılarından, önden tespit ettiği halde önlem almayan Türk devletinin ilgili şahıslarından hiçbiri; kısacası sermaye devletinin herhangi bir kademesindeki herhangi bir yetkili ne ceza aldı ne de mahkemede suçlandı. Yine birkaç tetikçiye yüklenen cezalandırma ile bir katliam dosyası daha rafa kaldırıldı.

Yer: Ankara Tren Garı

Tarih: 10 Ekim 2015

Saat: 10.04

Barış ve kardeşlik taleplerinin yükseldiği bir miting düzenlendi Ankara'da. Emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarının tırmandığı, emperyalistlerin barbarlık planlarında Türkiye'ye biçilen misyon ve sermaye hükümetinin koşulsuz, şartsız destek veren yaklaşımlarının karşısında ülkenin birçok yerinden ilerici, demokrat, devrimci, emekten yana insan bir araya geldi.

Dünyada yaşanan terör ve savaş uygulamalarının son bulmasını isteyen kitleler her zamanki gibi o gün de devlet terörüne maruz kaldılar.

Ankara tren garının önünde iki canlı bomba art arda kendini patlattı. İncelemeler sonucunda IŞİD'li oldukları tespit edildi. Olay, her şeyi ile en açık şekilde bizzat devlet destekli, devlet yönlendirilmeli bir katliamdı. Nitekim öncesinde ve sonrasında Türkiye'de peş peşe bombaların patladığı bir dönemden geçiliyordu. Hepsisi de organize, hepsi de devlet destekli saldırılardı. Ankara gar katliamı sonrası ortaya saçılan belge ve bilgilerde, 10 Ekim mitingi öncesinde canlı bomba ihtimalinin tespit edildiği, fakat devletin herhangi bir önlem almayı bırakalım, belgeleri işleme dahi koymadığı görülüyor.

İki IŞİD'li canlı bombadan kimliği tespit edilen Yunus Emre Alagöz'ün, Suruç katliamcısı Abdurrahman Alagöz'ün kardeşi olduğu ortaya çıktı. 2015 Mart'ından beri ikisi de takip ediliyorlar. Takip ve dinlemeye takılan konuşmalarından aileleri ile vedalaştıkları da ortaya çıkarılıyor. Fakat ne engelleme var, ne bulunup yakalanma! Devlet 10 Ekim'de bir şeyler olacağını o kadar iyi biliyor ki polis şefleri kendi çalışanlarını uyarıyor. O gün yürüyüş güzergahının dahi uzağında bekleyen devletin kolluk güçlerine herhangi bir şey olmadığı gibi, o polisler katliam sonrası yaralılara yardım etmeye çalışan insanlara biber gazı ile saldırmaktan da geri durmadılar.

101 kişi olay yerinde, ağır yaralanan iki kişi de ilerleyen zamanlarda yaşamını yitirmişti. Devlet destekli IŞİD vahşeti 103 kişinin canına mal olmuştu. Yüzlerce kişi yaralarıyla ve psikolojik travmayla boğuştu katliam sonrası süreçte.

Ardından soruşturma ve mahkeme sürecinde devletin konuya dair yaklaşımı yine çok net bir şekilde ortadaydı. Mahkemenin başlaması için bir yılı aşkın bir zaman geçti. İlk duruşma 7 Kasım 2016 tarihinde gerçekleşti. Ankara 4. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından yürütülen dava, 21 ay sürdü ve 10 grup duruşması olarak 54 celsede tamamlandı.

20'si tutuklu 36 sanık mevcuttu. Bun-

ların 15'i katliamı örgütlemekten, geri kalanları ise IŞİD üyeliğinden yargılandı. Her biri mahkemeye olan güvenlerini ifade ettiler savunmalarında. Bugüne kadar devletin yaptıkları veya görmezden geldikleri, IŞİD'lilerde devlete ve kurumlarına karşı bir güven oluşturmuş görünüyör.

Mahkemede, IŞİD'li katliamcılardan 9'u hakkında kasten adam öldürmekten 100'er kez, "anayasal düzeni bozmaktan" birer kez olmak üzere 101'er kez ağırlaştırılmış müebbet; ayrıca 20'si çocuk 391 kişiyi öldürmeye teşebbüsten 11 bin 730'er yıl daha ceza istenmişti. Bunlardan 4 kişi için, patlayıcı maddeyi Ankara'ya getirmekten 24'er yıl kadar daha hapis cezası istendi.

30 Temmuz-2 Ağustos tarihleri arasında görülen karar mahkemesinde olayın IŞİD tarafından yapıldığı ifade edildi. 3 Ağustos'ta kamuoyu ile paylaşılan karara göre 9 sanık 101'er yıl ağırlaştırılmış müebbet cezası aldılar. Türkiye'den herhangi bir bağlantı, herhangi bir suçlu taraf bulunmadı. Katliamın planlayıcılarından, önden tespit ettiği halde önlem almayan Türk devletinin ilgili şahıslarından hiçbiri; kısacası sermaye devletinin herhangi bir kademesindeki herhangi bir yetkili ne ceza aldı ne de mahkemede suçlandı. Yine birkaç tetikçiye yüklenen cezalandırma ile bir katliam dosyası daha rafa kaldırıldı.

Cumartesi Anneleri'ne yine polis saldırısı

Cumartesi Anneleri'nin, 29 Eylül günü 705. haftasına giren eylemi de polisin yığınağı, dayatmaları ve saldırısıyla karşılandı.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi önünde toplanılarak Galatasaray Meydanı'na yürünmek istendi. Saatler öncesinde derneğin sokağını ve tüm İstiklal Caddesi'ni ablukaya alan polis eylemin yasak olduğunu dayattı, basını itekleyerek alandan çıkarmak ve kitleyi dernek binasına sokmak istedi. Bunun üzerine derneğin önünde basın açıklaması okundu.

Açıklamada 1993 yılında gözaltında kaybedilen Abdulmecit Baskın dosyası şöyle anlatıldı: "41 yaşında 3 çocuk babası olan Abdulmecit Baskın, Ankara Altındağ Nüfus Müdürüydü. 2 Kasım 1993 tarihinde Ankara'da kendilerini polis olarak tanıtan, polis yetkili, telsizli bir ekip tarafından gözaltına alındı. 2 gün sonra cansız bedeni, Ankara Gölbaşı mevkiinde bir köylü tarafından bulundu. Baskın, Milli İştihtarat Teşkilatı Genel Koordine Merkezi'ne 200 metre mesafedeki metruk bir binanın arkasında elleri arkadan bağlanmış ve ateşli silahla vurularak öldürülmüştü."

Ailenin tüm başvurularının etkin bir soruşturma yapılmadan "kovuşturmaya yer olmadığı" kararıyla sonuçsuz bırakıldığı ifade edilen açıklamada, cinayetin eski özel hareket polisi Ayhan Çarkın tarafından 26 Mart 2011 tarihinde İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na ifade verilerek anlatıldığı hatırlatıldı. Bu durum açıklamada şöyle yer aldı: "1993 yılında Özel Harekât Daire Başkanı İbrahim Şahin'in emriyle, Abdülmecit Baskın'ı gözaltına aldıklarını ve Baskın'ın Ziya Bandırmalıoğlu ile Ayhan Akçay tarafından öldürüldüğünü detaylarıyla anlattı. Ayhan Çarkın'ın anlattıkları, olay yeri tutanakları ile karşılaştırıldı. İfadeler ile yer gösterme tutanaklarının 'örtüş-tüğü' savcılık dosyasına eklendi."

2011 yılında Ankara 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davada bugüne kadar hiçbir ilerleme kaydedilmediği belirtilen açıklamada, ailenin talepleri geri çevrilirken sanıklar içinse "can güvenlikleri" nedeniyle duruşmalardan varestede tutulmaları kararı verildiğine dikkat çekildi.

Açıklama, Baskın'ı katledenlerin yargılandığı davada adalet sağlanması talebiyle sonlandırıldı.

**Sinan yoldaş
ölümsüzdür!**

**Devrimciler ölmez,
devrim davası yenilmez!**